

Ο ΜΙΚΡΟΣ

16

ZORRO

ΘΟΡΡΟ ΣΤΗ ΦΟΛΙΑ
ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Ο ΖΟΡΡΟ ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Γαλέρα... Πολεμικές σελίδες

() Γαλέρας και ο Έλληνας Αντώνης Γραικός δέ προλαβαίνουν καλά - καλά να δούν τους μάγουλους του Δόν Ματαμόρος να περινούν από εμπρός τους κυνηγώντας τον σενόρ Ζορρό (*) και βλέπουν κι' άλλους δυο άντρες να βγαίνουν τρέχοντας από το παρεκκλήσι του Σάν Αντόνιο.

Ο Γαλέρας ούτε κουνιέται ούτε τους δίνει σημασία.

Προσπαθεί του κάκου να καταλάβη τι έννοουσε ο αγαπημένος του κύριος, όταν του είπε να υπακούη στον Έλληνα Αντώνη Γραικό, σαν να ήταν αυτός ο ίδιος. Κι' όλο μουρμουρίζει μέσ' απ' τα δόντια του:

— Πώς είναι δυνατόν αυτός ο ίδιος κι' ένας άλλος, όσο κι' αν αυτός ο άλλος είναι ο ίδιος ο άλλος, αλλά όμως... θέλω να πώ... Μακάρι και νάξερα τι θέλω να πώ.

Ο Έλληνας τον άρπάζει από το μπράτσο και τον τραντάζει με δύναμη.

— Γαλέρα!, μουρμουρίζει ενώ με νεκρική χλωμάδα έχει άπλωθή στο πρόσωπό του

(*) Δέξαστε το προηγούμενο τεύχος με τον τίτλο «Ο θάνατος του Έλληνα».

— 'Ειδώ εἶμαι!, ἀποκρίνεται ὁ κουτὸς γίγαντας. "Ἢ, ὅπως τὸ λέει ὁ λοχίας Λόρκα σὸν τοῦ μιλάνε, «παρών».

— Γαλέρα, βέν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ μᾶς ξεφύγουν!, μουρμουρίζει μὲ μεγάλη ταραχὴ ὁ Γραικός.

— Συμφωνῶ κι' ἐγώ! "Ἀς μὴ μᾶς ξεφύγουνε! 'Ἀλλὰ πλὴν ὅμως ὁ σενὸρ Ζορρὸ εἶπε πῶς... Λέει νὰ σᾶς ἀκούω τὸ ἴδιο σὸν κι' αὐτὸν σενόρ! Αὐτὸ δὲ γίνεται ὅμως, ἐπεῖδη... Θέλω νὰ πῶ πῶς ἡ φωνή σας εἶναι ὀλωσδιόλου ἀλλοιώτικη καὶ παρ' ὄλο πού...

— Γαλέρα! 'Ανεβαίνουν στ' ἄλογά τους!, μουγγρίζει ἀνυπόμονα ὁ "Ἕλληνας σκουντώντας τὸν.. πᾶν-κουτο γίγαντα.

— — Δικὰ τους εἶναι τ' ἄλογα! Γιατὶ νὰ μὴν ἀνέβουνε; ἀπορεῖ ὁ Γαλέρας.

— Οἱ ἄνθρωποι: αὐτοὶ εἶναι εἰς 'Εγγλέζοι τοῦ "Ἡγουελ μουγγρίζει ὁ Γραικός, πού ἔχει ἀκούσει τὰ σχέδια τῶν ξένων καὶ ξέρε: τὸν τρομερὸ κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τὸ Μεξκό. Θὰ πηγαίνουν στὰ στρατόπεδά τους, νὰ δώσουν τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως.

— Μήπως ὅμως δὲν πάνε, γι' αὐτό; λέει μ' ἀμφιβολία ὁ γίγαντας. Λέω πὸ καλὰ νὰ τοὺς ρωτήσουμε, σενόρ, μὴ μπάς καί... Δηλαδή θέλω νὰ πῶ... οἱ ἄνθρωποι εἶμαστε καί...

— 'Ανέβα στ' ἄλογό σου. Γαλέρα!, φωνάζει δυνατὰ ὁ "Ἕλληνας. Κυνήγησε τὸν ἕνα. Τὸν ἄλλο τὸν ἀναλαμβάνω ἐγώ! Προσπάθησε νὰ τὸν πιά

σης ζωντανὸ ἢ πεθαιμένο! Δὲ πρέπει νὰ φτάση στὸν προορισμό του!

Αὐτὰ τὰ λέει ὁ Γραικός γιατί μὲ τὴν ἀπίστευτη κουταμάρα τοῦ Γαλέρα, πού τοὺς ἔχει καθυστερήσει τόσο πολὺ οἱ δυὸ 'Εγγλέζοι ἔχουν κι' ὅλας πηδῆσει στ' ἄλογά τους κι' ἔχουν ξεκινήσει μὲ καλπασμό.

Ὁ Γαλέρας γουρλώνει τὰ μάτια του ἄλλα τόσα.

— Αὐτὴ ἦτανε μεγάλη.. κοτσάμα!, μονολογεῖ μὲ θαυμασμό. Διότι: ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι πεθαιμένος... "Ἢ μάλλον, ὅταν πεθάνη θέλω νὰ πῶ, θὰ φθάση ὅπωςδήποτε στὸν προορισμό του πού εἶναι ὁ ἄλλος κόσμος, γιατί... "Ἐνας πειθαιμένος... ὄχι: "Ἐνας ζωντανὸς βέν μπορεῖ νά... Για νὰ κυνήγησης ἕναν πεθαιμένο πού...

— Γαλέρα! Κυνήγησέ τον Πρὸς Θεοῦ! Σταμάτησέ τον, γιατί ἂν δὲν τὸν σταματήσης καταστοέφετα τὸ Μεξκό!

— Ψίτ! Καλέ ἐσύ!, φωνάζει ὁ γίγαντας ἀνήσυχος, στὸν 'Εγγλέζο πού φεύγει. Στάσου! "Εἰ! Σενόο! Δὲν ἀκούς; Πρέπει νὰ σταματήσης γιατί ἂν δὲν σταματήσης θὰ γίνη μεγάλη ζημιὰ στὸν τόπο! Βοὲ μπουμπούνα! Κουφὸς εἶσαι; Μπά! Δὲν παίρνει ἀπὸ λόγα! Τώρα θὰ σοῦ πῶ ἐγώ!

Καὶ θυωμένος γὰ τή... βαρηκοΐα τοῦ 'Εγγλέζου πηδᾷ στὸ ἄλογό του καὶ ξεκινᾷ σὸν ἀστραπὴ πίσω του.

Ὁ "Ἕλληνας ἠσυχασμένος πῶς - ὕστερα ἀπ' αὐτό - ὁ

ξένος δὲν πρόκειται νὰ πάη μακριὰ πηδάει κι' ἐκεῖνος στὴ ράχη ἐνὸς ἀλόγου καὶ χύνεται μέσα στὴ φεγγαρόλουστη νύχτα, νὰ κυνηγήσῃ τὸν δεύτερο ἀπὸ τοὺς ἀγγελιαφόρους τοῦ Ἡγουελ.

Ὁ Γαλέρας κυνηγᾷ τὸν πρῶτο. Ὁ Ἑγγλέζος ἔχει ἀντιληφθῆ πῶς τὸν κυνηγοῦν, καὶ σπηρουνίζει συνεχῶς τ' ἄλογό του. Ἡ ἀπόστασι πρὸ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸν κολοσσὸ ὀλοένα μεγαλώνει.

Ὁ Γαλέρας γίνεται πῦρ καὶ μανία ἀπὸ τὸ κακό του.

Τοῦ φωνάζει συνεχῶς πῶς ... γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Μεξικικοῦ (!) πρέπει νὰ σταματήσῃ, κι' ὅπως ἐκεῖνος δὲν ἐννοεῖ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ἐντολὴ αὐτῆ, τοῦ ἔρχεται τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

— Καλὲ στάσου νὰ σοῦ μιλήσω!, γαυγίζει μ' ὅση δύναμις ἔχει στὸ λαρύγγι του. Πρόκειται γιὰ κάτ... κατασώβαρο!

Ὁ Ἑγγλέζος ἀκολουθώντας τὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ἔχει φτάσει στὴν κορυφὴ ἐνὸς ὀλοπράσινου λοφάκου. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Γαλέρας φθάνει κι' αὐτὸς στὴν κορυφὴ ὁ ξένος, ἔχει κατέβει στοὺς πρόποδες ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ, ἀκολουθώντας τὴ φυσικὴ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ. Ἔτσι δρῖσκειται σχεδὸν κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ γίγαντα πρὸ τὸν κυνηγᾷ.

Ὁ Γαλέρας πού, ὅπως ἔχομε πῆ, τὸ μυαλό του ξυπνάει τὴν ὥρα τῆς μάχης σκέπτεται νὰ κόψῃ δρόμο καί,

ἀντὶ νὰ κἀνῃ κι' αὐτὸς ὀλοκληρῆ τὴ στροφὴ, νὰ κατέβῃ ὀλοῖσια τὴν πλαγιά καὶ νὰ τοῦ βγῆ μπροστά.

Τραβάει ἀπότομα τὰ χαλιναῖα τοῦ ἀλόγου του.

Τὸ ζῶο κάτω ἀπὸ τὴν τρομακτικὴν δύναμι τοῦ ἀναβάτη του, σταματᾷ λαφιασμένο καὶ μισοπνιγμένο ἀπὸ τὸ τράθηγμα. Σκοντάβει. Ἔρχεται, σωρὸ - κουβάρι στὸν κατήφορο. Φυσικὰ ὁ Γαλέρας τινάζεται μακριὰ ἀπὸ τὴ ράχι του.

Κουτροβαλώντας σὰν βαρέλι στὴν πλαγιά τοῦ λόφου, φθάνει ἀκριβῶς ἐμπρὸς στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου τοῦ Ἑγγλέζου, τὴ ὥρα ποὺ αὐτὸς περνᾷ ἀπὸ κεῖ κάτω.

Τὸ ζῶο μπερδεύεται σ' αὐτὸ τὸ πελώριο ἐμπόδιο.

Ἀκολουθεῖ δεύτερη τούμπα τοῦ ξένου αὐτῆ τὴ φορά ποὺ τινάζεται δέκα μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του.

Τὸ κεφάλι του χτυπάει μὲ ὄρμη στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Γαλέρας σηκώνεται, τρέχει κοντὰ του. Προσπαθεῖ νὰ τὸν συνεφέρῃ. Μάταια ὁμως.

Ὁ Ἑγγλέζος ἔχει χτυπήσει σοβαρὰ καὶ δὲν λείπει ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

— Τοῦ χρεαζότανε!, μωρὸ μωρὸ γίγαντας. Τοῦ φώναζα καὶ δὲν ἄκουγε!... Καὶ δὲν πρόκειται γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τὸ Μεξικό! Ὁ σενὸρ Ἑλληνας τὸ εἶπε ὀλοκάθαρα πῶς, ἂν δὲν

σταματήση τὸ τρεχαλητὸ θὰ τὴν πατήση ἢ χώρα! Τὶ κέρδος ἔχει τὸ Μεξικὸ ποὺ σταμάτησε αὐτὸς νὰ τρέχη, δὲν μού κάβει, γιὰ τὴν ὥρα! Θὰ θυμηθῶ νὰ ρωτήσω τὸν σενὸρ Γραϊκὸ κι' ἐκεῖνος θὰ μού πῆ...

Παίρνει τὸν ἀναίσθητο ἀγγελιαφόρο στὸν ὦμο του καὶ καθαλλάει τὸ ἄλογό του ποὺ δὲν ἔχει πάθει τίποτα ἀπ' τὴν πτώσι του, στὴ λεία καὶ χορταριασμένη πλαγιά τοῦ λόφου.

— Τάχατες, ὅμως, ποῦ θὰ τὸν βρῶ τὸν σενὸρ Ἑλληνα; μονολογεῖ καθὼς πηγαίνει. Εἶδα ποῦ κι' ἐκεῖνος ἔφυγε, τρέχοντας ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά καί... θέλω νὰ πῶ ὅτι... Δηλαδή δὲν ξέρω ποῦ... Πι-

θανὸ νὰ ξέρη αὐτός, μά...

Ἔνυει ἀμήχανα τὸ πελώριο κεφάλι του καὶ περιπλανᾶται στὸ δάσος, στρίβοντας κάθε στιγμή σὲ διαφορετικὴ κατεύθυνσι, μὴ ξέροντας ποιὰν ἀπ' ὅλες ν' ἀκολουθήση.

Ὁ Γραϊκὸς ἔχει ριχτῆ πίσω ἀπὸ τὸν δεῦτερο Ἑγγλέζο ἀγγελιαφόρο.

Ἐχει ὅμως διαρκῶς στὸν νοῦ του πὼς πρέπει νὰ γυρίση γρήγορα στὸ παρεκκλήσι τοῦ Σάν Ἀντόνιο. Δὲν τοῦ φθάνει νὰ συλλάβῃ τὸν ἀγγελιαφόρο. Πρέπει καὶ νὰ προλάβῃ τὸ «Μίστερ Ἡγουελ», πρὶν ἀπομακρυνθῆ γιὰτὶ αὐτὸν τὸν ἔχει στείλει νὰ συλλάβῃ ὁ σενὸρ Ζορρό.

Ὅπως εἶναι δεινὸς καθαλ-

Ὁ Γαλέρας κι' ὁ Ἑλληνας βλέπουν νὰ βγαίνουν δυὸ ἄντρες.

Στρέφει και πυροβολεί πρώτος στον "Έλληνα.

λάρης, οδηγεί τ' άλόγό του με ασύλληπτη ταχύτητα, ανάμεσα στους πυκνούς κορμούς. Κινδυνεύει κάθε στιγμή να σκοτωθῆ πέφτοντας επάνω σε κανένα δέντρο. Σάν άστραπή φεύγουν οί όλόϊσιες, μαύρες σκιές όλόγυρά του. Κάθε δευτερόλεπτο που περνάει τὸ φέρνει πιὸ κοντὰ στὸ φυγάδα, που δὲν τολμᾷ νὰ τρέξη τόσο γρήγορα μέσα στὸ πυκνὸ δάσος, μετὸ λίγο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν φτάση.

— "Άλτος, σενόρ!, φωνάζει ἄγρια. Στάσου, γιατί πυροβολῶ!

Ὁ Ἑγγλέζος τὸν ἀκούει. Τραβάει τὸ πιστόλι του,

στρέφει καὶ πυροβολεῖ πρώτος.

Ἡ σφαῖρα περνάει βουίζοντας ἀπειλητικὰ πλάϊ στ' αὐτὸ τοῦ "Έλληνα καὶ πάει καὶ σφηνώνεται σὲ κάποιον κορμό.

Σημαδεύει καὶ πυροβολεῖ κι' ἐκεῖνος μετὴ τῆ σειρά του.

Ὁ ξένος καταλαβαίνει τὴν κίνησί του καὶ σκύβει στὸ πλάϊ.

Πραγματικὰ ἡ σφαῖρα περνάει σύρριζα δίπλα του. Ὅπως ὅμως ἔχει γυρίσει ἐκεῖνος, πάει καὶ βρίσκει τὸ ἀκάλυπτο κεφάλι τοῦ ἀλόγου του που σωριάζεται στὴ στιγμή, στὴ γῆ, σάν νὰ βρῆκε τεντωμένο σκοινὶ μπροστὰ στὰ πόδια του.

Ὁ ἀναβάτης του τινάζεται ἔμπρὸς κατρακυλώντας στὴ γῆ σὰν κουβάρι. Τὸ πιστόλι φεύγει ἀπ' τὸ χέρι του.

Κάνει ν' ἀνασηκωθῆ.

Μορφάζοντας ἀπ' τοὺς πόνοους, προσπαθεῖ νὰ τραθῆξῃ τὸ δεύτερο πιστόλι του ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ θήκη.

Μένει ὅμως μαρμαρωμένος. Βλέπει τὸν Ἕλληνα νὰ πηδάῃ τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ ἄλογό του, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Βλέπει τὴ σκοτεινὴ κάννη νὰ καρφώνεται σχεδὸν μέσα στὸ πρόσωπό του. Ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Γραικοῦ νὰ προστάξῃ σκληρά:

— Ἀκίνητος! Πάνω τὰ χέρια!

Ὑπακούει τρέμοντας.

Ὁ Γραικὸς τοῦ παίρνει τότε τὸ πιστόλι καὶ τὸ πετάει μακριά. Μετὰ ξαναλέει:

— Σήκω ἔπάνω!

Καθὼς ὁ ξένος σηκώνεται, ὁ Ἕλληνας τοῦ δίνει ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαιβὴ τοῦ πιστελιού του.

Τὴν ὥρα πού πέφτει ἀναίσθητος τὸν παίρνει στὴν ἀγκυλιά του.

Σχεδὸν ταυτόχρονα ἀκούει γεργὸ καλπασμὸ ἀλόγου καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Γαλέρα πού φωνάζει γεμάτος ἀνησυχία:

— Σενὸρ Γρακέ! Τὶ «μπάμ-μπούμ» ἦταν αὐτά; Μήπως σὰς σκότωσαν; Ἄν σὰς σκότωσαν, νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἀμέσως! Θέλω νὰ πῶ δηλοδὴ ὅτι ἐγώ... Ἄν μ' ἄλλα λόγια τόλμησαν νὰ σὰς κάνουν τέτοιο κακό...

— Ἐδῶ Γαλέρα! Ἐδῶ!,

ἀποκρίνεται μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁ Ἕλληνας. Ὁχι δὲν μὲ σκότωσαν! Μὴν ἀνησυχῆς

Ὁ γίγαντας πλησιάζει.

— Εἶστε σίγουρες; ρωτᾷει καθὼς τὸν βλέπει. Γιατὶ ἄκουσα ἔδῳ πέρα κάτι πυροβολισμοὺς σενὸρ καί... Θέλω νὰ πῶ ὅτι μπορεῖ... Ὅπως ὅλοι ξέρετε κάνουμε λάθη σὰν ἄνθρωποι πού ἡμαστέ καὶ γι' αὐτό... Μ' ἐννοεῖτε;

— Βεβαίως, Γαλέρα! Σὲ βεβαιῶ ὅμως ὅτι δὲν κάνω λάθος κι' εἶμαι ζωντανός!

— Μοῦφυγ' ἓνα βάρος, μουρμουρίζει μ' ἀνακούφισι ὁ χαλὸς γίγαντας. Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῆ ὁ σενὸρ Ζορρό πού θὰ τοῦ τὸ πῶ!

Ὁ Ἕλληνας παίρνει μιὰ κουλούρα σχεδὸν ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του.

— Δέσε χεῖροπόδαρα τὸν αἰχμάλωτό σου, Γαλέρα ἀμίγχο τοῦ λέει βιαστικά, ἐνῶ ἀρχίζει κιόλας νὰ δένη κ' ἐκεῖνος τὸν δικό του αἰχμάλωτο.

— Καὶ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια σενόρ; ρωτᾷει ὁ γίγαντας μὲ γυρλωμένες τὶς μάταρες του.

— Βέβαια! Αὐτὸ θὰ πῆ χεῖροπόδαρα! Κάνε γρήγορα!

— Κι' ἄν... Δηλαδὴ ἄν, σε νόρ..., κόνει ἐκεῖνος καὶ ξύνει τὸ κούτελό του. Νὰ τοῦ ὄφηναι τὸ ἓνα του χέρι ἐλεύθερο, σενόρ;

— Γιατί; Τρελλάθηκες;

— Ὁχι, ἀλλὰ εἶπα μήπως... Σκέφτηκα πὼς ἄν τὸν ἔ-

πιανε... φαγούρα τὸν κακομοίρη, μὲ τὶ χέρι θά... Δηλαδή ὅταν κανεῖς θέλη νὰ ξυστῆ μ' ἄλλους λόγους...

— Γρήγορα, Γαλέρα! Τέλειωνε! Καὶ μὴ φοβάσαι! Δὲ πρόκειται νὰ θελήσῃ νὰ ξυστῆ γιατί εἶναι λιπόθυμος!

Ὁ γίγαντας ἀνασηκῶνει τοὺς ὤμους μὲ ἠλίθιο ὕφος κι' ἀρχίζει νὰ ἐκτελῆ τὴ διαταγή.

Σὲ λίγο οἱ δυὸ Ἑγγλέζοι εἶναι δεμένοι: σὰν κανονικὰ πακέττα καὶ φιμωμένοι. Τοὺς κρύβουν μέσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους. Μετὰ παίρνουν πάλι τὸν δρόμο γιὰ τὸ παρεκκλήσι.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν.

Στέκονται ὅπως πρὶν, πίσω ἀπ' τὰ τελευταῖα δέντρα καὶ κυττάζουν μέσα ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα.

Ὁ Ἡγουελ μὲ τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους του, πρὸ τοῦ ἔχουν ἀπομείνει, βρίσκεται ἐκεῖ. Τοὺς δίνει ὁδηγίες. Ἀπὸ τὶς ζωνηρὲς χειρονομίες πού κάνει, εἶναι φανερὸ ὅτι βιάζεται νὰ φύγουν ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ὁ Ἑλληνας τοῦ κάκου ψάχνει νὰ διακρίνῃ ἀκόμα ἓνα πρόσωπο πού τὸν ἐνδιαφέρει.

— Πρέπει νὰ προσέξουμε αὐτίγο Γαλέρα, λέει ψιθυριστὰ στὸ γίγαντα.

— Καὶ ποιὸς εἶπε νὰ μὴν προσέξουμε, σενόρ; ἀποκρίνεται ἐκεῖνος ἀπορημένος. Δηλαδή...

— Δηλαδή, ὑπάρχε ἀκόμα κι' ὁ παπὰς κι' ὁ βοηθός του καὶ πρέπει νάχουμε τὸν νοῦ

μας!, ξαναλέει ὁ Γραικός. Θὰ ὀρμήσουμε τώρα μέσα, νὰ ἀφοπλίσουμε αὐτοὺς ἐκεῖ, τοὺς ἀνθρώπους, κατάλαβες;

— Σί, σενόρ; Εἶναι πολὺ ἀπλό!, ἀποκρίνεται ὁ Γαλέρας μὲ σπουδαῖο ὕφος, πολὺ περήφανος πού ἔχει καταλάβει μὲ τὴν πρώτη.

— Μπράβο σου!, λέει μὲ θαυμασμό κι' ὁ Ἑλληνας. Ὅποιος πάει νὰ κάνῃ κανένα ἀστεῖο, θὰ τοῦ τὴ μπουμπουνίσῃς χωρὶς δεύτερη κουβέντα! Τὸ κατάλαβες αὐτό;

— Σί, σενόρ!, ἀποκρίνεται ἀπαθῶς ὁ γίγαντας. Ὅποιος εἶναι σοβαρὸς μονάχα θὰ τὴ γλυτώσῃ!... Ὅποιος σκάσει τ' ἀχειλί του γιὰ χαμόγελο, θὰ τὸν φάῃ τὸ σκοτάδι! Θέλω νὰ πῶ θὰ τοῦ ρίξω μὲ τὴν πρώτη... Ὅχι... Ναί... Ἔτσι δὲν εἶναι σενόρ;

— Ὅχι, Γαλέρα!, μουρμουρίζει ἀνυπόμονα ὁ Γραικός. Πρόσεξε, γιατί εἶναι εὐκαιρία, τώρα πού εἶναι συγκεντρωμένοι ὅλοι μαζί.

Καὶ μὲ λίγα λόγια καὶ ψιθυριστὴ φωνὴ πάντα τοῦ ἐξηγεῖ ἄλλη μιὰ φορὰ τὶ πρέπει νὰ κάνῃ.

Ὁ Γαλέρας δηλώνει πὼς ἔχει καταλάβει.

Τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐπίθεσι δίνεται.

Πρῶτος ἐπιτίθεται σὰν ταῦρος ὁ Γαλέρας. Μ' ἓνα τρομερὸ πῆδημα βρίσκεται μέσα στὸ παρεκκλήσι ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Κανεῖς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχει προλάβει νὰ κἀνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι. Τόσο κεραυνοβόλος εἶναι ἡ ἐνέρ-

γεια του τρομερού γίγαντα.

— Μάνος, άλλος σενόρες! Μην κουνηθῆ κανένας και πάθη τίποτα γιατί!.. Θέλω να πῶ δηλαδή πῶς ὅποιος κάνει τῆ βλακεία να προσπαθήσει.. Μ' άλλους λόγους τὸ πιὸ καλὸ γιὰ τὴν υγεία σας, ἀξιότιμοι σενόρες, εἶναι νά... "Οχι πῶς θέλω να πῶ ὅτι... ἀλλὰ... ἂν δέν...

"Οση ὥρα προσπαθεῖ να τοὺς ἐξηγήσει τί θὰ πάθουν, ἂν κάνουν καμμιά κίνησι έναντίον του, ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ "Ηγουελ, αὐτὸς ποὺ βοῖσκεται πίσω - πίσω και ὁ Γαλέρας δέν τὸν διακρίνει καλά τραβάει σιγά - σιγά ἕνα πιστόλι ἀπὸ τῆ θήκη του.

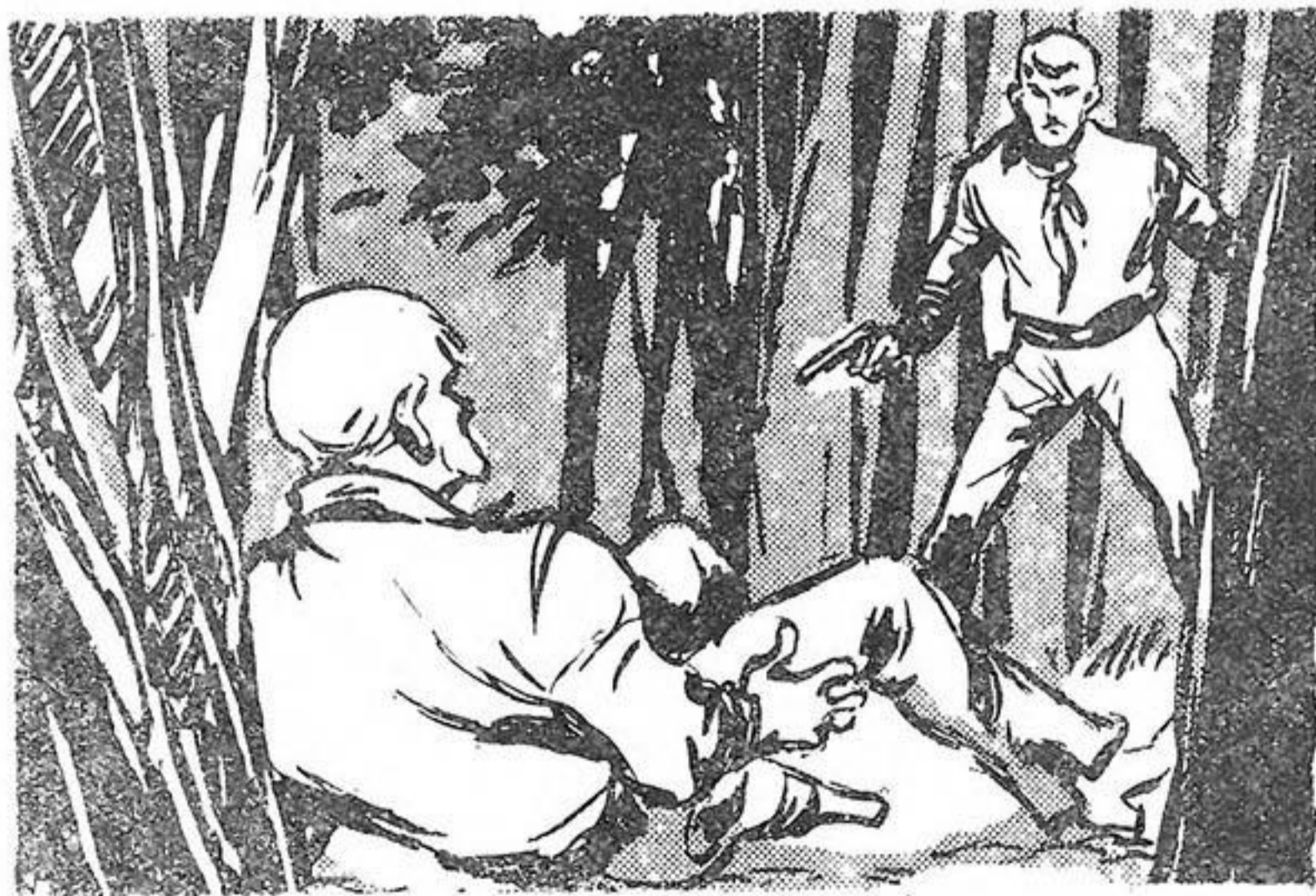
Τὴν τελευταία στιγμή κάνει μὲ κίνησι πιὸ ἀπότομη.

Τραβάει μιὰ και καλὴ τὸ πιστόλι, στρέφει τὴν κάννη του καταπάνω στὸν Γαλέρα κι' ἐτοιμάζεται να πατήση τὴν σκανδάλη.

"Ενας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ τότε, ποὺ κάνει ὀλόκληρο τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ παρεκκλησιῶν' ἀντιβουΐση.

Τὸ πιστόλι τινάζεται ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ "Εγγλέζου ποὺ βγάζει ἕνα μουγγρητὸ πόνου και μαζεύει τὰ μωτωμένα του δάχτυλα.

Στὴν πόρτα, πλάι στὸν γίγαντα, ἔχει ἐμφανισθῆ ὁ "Ελληνας "Αντώνης Γραικός, ποὺ κρατᾶει κι' ἐκεῖνος τὰ πιστόλια του στραμμένα καταπάνω στοὺς τέσσερις ἀντ.πάλους τοὺς.

— "Ακίνητος! Πάνω τὰ χέρια!

— "Άλτος!", φωνάζουν προτείνοντας τὰ τουφέκια τους.

Κανείς δὲν προλαβαίνει νὰ μιλήσῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται κρότος βημάτων πού πλησάζουν. Μιά πλαϊνὴ πόρτα ἀνοίγει. Χύνεται μέσα βιαστικὸς καὶ τρομαγμένος ὁ πάτερ 'Αουγκούστο, πού ἔχει ἀκούσει τὸν πυροβολισμό.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; φωνάζει ἀνήσυχος.

— Ὁ παπάς!, γρυλλίζει ὁ Ἕλληνας.

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῆ τίποτα περισσότερο, γιατί ὁ κουτο - Γαλέρας ἔχει διακρίνει κι' ἐκεῖνος τὸν ἱερωμένο.

Μονομιᾶς βγάζει τὸ καπέλλο του, τρέχει πρὸς τὸ μέρος του καί, βάζοντας τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ πιστόλια του στὴ θήκη,

σκύβει γιὰ νὰ πάρῃ τὸ χέρι τοῦ πάτερ 'Αουγκούστο καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ.

Ὁ πελώριος σύντροφός του δὲν τὸν ἀκούει. Ἔχει μπῆ μάλιστα ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸν παπὰ πού βρίσκει τὴν εὐκαιρία καὶ ἀρπάζει ἓνα βαρὺ καὶ μακρὺ σίδερο - τὴ μπάρα πού ἔχουν ἀκουμπήσει στὴν πόρτα.

Ὁ πάτερ 'Αουγκούστο κατεβάζει τὸ σίδερο στὸ κεφάλι τοῦ γίγαντα, πού τρίζει σὰ γινωμένο καρπούζι. Μετὰ ὁ ἰδιοκτήτης του νοιώθει ἀκατανίκητη διάθεσι γιὰ ὕπνο καὶ στρώνεται κάτω μ' ἓνα ἀναστεναγμό.

Ταυτόχρονα ἓνας ἄλλος παπὰς βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα

πού εἶχε βγῆ κι' ὁ πάτερ -
'Αουγκούστο. Εἶναι κι' αὐτὸς
ὠπλισμένος καὶ ἡ κάννη τοῦ
πιστολιού του εἶναι στραμμέ-
νη καταπίνω στὸν Γραικό.

— Παραδόσου!, διατάζει,
ξερά. Δὲν ἔχεις καμμιά ἐλπί-
δα νὰ γλυτώσης!

Ὁ Γραικὸς βλέπει πὼς αὐ-
τὸ εἶναι ἀλήθεια. Χωρὶς νὰ
διστάσῃ πετάει τὰ πιστόλια
του στὰ πόδια τῶν ἀντιπά-
λων του.

Σὲ δυὸ λεπτὰ κι' αὐτὸς κι'
ὁ Γαλέρας εἶναι δεμένοι χει-
ροπόδια ἀνίκανοι γιὰ τὴν
παραμικρότερη κίνησι.

Ὁ Μασκοφόρος ἑκδικη-
τῆς τρέχει μέσα στὴ φεγγα-
ροφώστη νύχτα, κυνηγημέ-
νος ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους νά-
νους τῆς Ὀνδούρα, μὲ ἐπικε-
φαλῆς τους τὸν Δὸν Ματαμό-
ρος.

Μὰ ξέρομε ἐπίσης πὼς στὸ
δάσος εἶναι στρατοπεδευμέ-
νο εἰς ὁλόκληρο τάγμα ἵππι-
κού, ὑπὸ τὸν συνταγματάρχη
Φερνάντεζ. Κι' ἀκόμα πὼς ὁ
σενὸρ Ζορρό, τρέχοντας κυ-
νηγημένος, πηγαίνει ὁλόϊσια
καταπάνω στοὺς κρυμμένους
στρατιῶτες.

Ὅταν φθάσῃ κοντὰ τους,
οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ πετώνται
μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια πίσω
ἀπὸ τὶς φυλλωσιές.

— Ἄλτος!, φωνάζουν προ-
τείνοντας τὰ τουφέκια τους.

Ὁ Ζορρό στέκεται, περι-
κυκλωμένος ἀπὸ δεκάδες ἵπ-
πεῖς.

Ὁ Δὸν Φραντσέσκο Ματα-
μόρος δὲν ἔχει προλάβει νὰ

σταματήσῃ κι' ἔχει ἔρθει κι'
ἐκεῖνος κοντὰ στοὺς στρατιῶ-
τες.

Πλησιάζει τὸν συνταγμα-
τάρχη Φερνάντεζ.

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν
ἀπὸ ἄγρια χαρά.

— Συνταγματάρχα, συγ-
χαρητήρια γιὰ τὴν ἐνέδρα-
σας καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία σας
νὰ συλλάβετε ἐπ'τέλους αὐ-
τὸν τὸν περιβόητο ληστή!
Βγάλτε του τὴ μάσκα νὰ δού-
με τὸ πρόσωπό του κι' ὕστε-
ρα τουφεκίστε τον! Εἶναι δι-
αταγὴ τοῦ Δὸν Ἀλβαρές!

— Διαταγὴ τοῦ Δὸν Ἀλ-
βαρές εἶναι νὰ συλλάβω ἐσᾶς
καὶ τοὺς ἀνθρώπους σας, σε-
νὸρ Ματαμόρος!, ἀποκρίνε-
ται ξερά. Πεταίξτε τὰ πιστό-
λια σας! Σᾶς συλλαμβάνω,
ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου!

Τὸ μούτρο τοῦ Ματαμόρος
γίνεται κατάλευκο μονομᾶς.
Χοντρές στάλες ἰδρώτα ἀνα-
βλύζουν ἀπὸ τὴν ἀγωνία στὸ
μέτωπό του.

— Τρελλαθήκατε; ξεφωνί-
ζει. Τ' εἶν' αὐτὲς οἱ βλακεῖες;
Θὰ σᾶς ἀναφέρω στὸν Δὸν
Ἀλβαρές!

— Δέστε τους ὅλους πίσω
ἀπ' τ' ἄλογα νὰ τοὺς πάρου-
με στὸ στρατόπεδό μας! δι-
ατάζει ὁ συνταγματάρχης χω-
ρὶς νὰ τοῦ δώσῃ σημασία.

Κι' ὁ Ματαμόρος κι' οἱ
νάνοι δὲν ἐπιχειροῦν τὴν πα-
ραμικρότερη ἀντίστασι. Κα-
ταλαβαίνουν ὅτι κάτι τέτοιο,
θᾶναι μάταιο, μὲ τὸ πλῆθος
τῶν στρατιωτῶν ποὺ τοὺς ἔ-
χει κυκλώσει ἀπὸ παντοῦ.

— Εἶναι τερατῶδες! Εἶναι

ήλιθιο! Είμαι ό Δόν Φραντσέσκο Ματαμόρος!, ούρλιάζει εκείνος. Αυτό είναι έσχάτη προδοσία!

— 'Ακριβώς!, άποκρίνεται σαρκαστικά ό συνταγματάρχης. Είναι έσχάτη προδοσία, όπως τόν είπες, Ματαμόρος... Γι' αυτό θά τουφεκιστής αύρο τόν πρώϊ κι' όλας περνώντας άπόψε άπό έκτακτο στρατοδικείο!...

'Ο Δόν Φραντσέσκο αύτή τή φορά νοώθει τά γόνατά του νά λύνωνται. Δέν έχει τόν κουράγιο ν' άρθρώση λέξι.

Λίγα λεπτά άργότερα τόν τάγμα τών ίππέων ξεκινάει για τήν πόλι τού Μεξικού.

'Ο Συνταγματάρχης Φερναντές μένει τελευταίος μέ τόν σενόρ Ζορρό.

Οί στρατιώτες του έχουν αφήσει τελείως έλεύθερο τόν Μασκοφόρο Τιμωρό, πράγμα πού κάνει τόν Ματαμόρος νά κινδυνεύη νά τρελλαθή άπό τήν άπορία.

'Ωστόσο ό προδότης έχει φύγει τώρα. Οί στρατιώτες κουβαλούν αύτόν και τούς άνθρώπους του, τραιδώντας τους πίσω άπό τ' άλογά τους μέ σιχονά δεμένους άπό τά χέρια.

Δέν άκούει λοιπόν εκείνα πού λένε ό Μασκοφόρος 'Εκδικητής μέ τόν συνταγματάρχη Φερναντές.

— Σενόρ, λέει ό τελευταίος στόν Ζορρό, σας εύχαριστώ πολύ για τή βοήθειά σας! Χωρίς έσάς, ό προδότης αύτός θά ήταν άκόμα έ-

λεύθερος, νά φροντίζη για τήν καταστροφή τού Μεξικού μας.

— Και χωρίς έσάς επίσης, θά ήταν έλεύθερος άκόμα!, άποκρίνεται φιλοφρονητικά ό Μασκοφόρος, χαμογελώντας κάτω άπό τή μάσκα του.

— Είμαι εύτυχής πού κατόπιν όλων αύτών δέν είμαι ύποχρεωμένος νά προβώ και στη δική σας σύλληψη!, σενόρ Ζορρό!, ξαναλέει ό ανώτερος αξιωματικός. Κάτι τέτοιο θά μου ήταν πολύ δυσάρεστο, αλλά οί διαταγές πού έχω άπό τόν Δόν 'Αλβαρέζό είναι νά υπακούω στις έντολές σας και νά μήν κάνω τίποτα έναντίον σας. 'Εάν λοιπόν χρειάζεσθε άκόμα καμμιά βοήθεια...

— Για τήν ώρα δέν νομίζω πώς θά χρειαστώ νά με βοηθήσετε άλλο, σενόρ!, άποκρίνεται ό Μασκοφόρος 'Εκδικητής. Εύχαριστώ τόν κύριο Πρόεδρο κι' έσάς... Και τώρα πρέπει νά φύγω, γιατί πρέπει νά συλλάβω και άλλους έχθρούς τής πατρίδος μας, πού ίσως είναι έλεύθεροι άκόμα...

'Ο συνταγματάρχης τόν κυττάζει ανήσυχος.

— Και λέτε πώς δέν χρειάζεσθε τή βοήθειά μου; ρωτά παραξενεμένος.

— Όχι, σενόρ!, ξαναλέει άποφαιιστικά ό Ζορρό.

Συλλογίζεται πώς έφ' όσον ύπάρχει ό Γαλέρας μέ ξεσκέπαστο πρόσωπο, δέν μπορεί νά δεχθή τήν πολύτιμη βοήθεια πού τού προσφέρει ό αξιωματικός τού ίππικού.

Πρὶν ὅμως σπηρουνιάσει τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ χαθῆ μέσα στὴ νύχτα, γυρίζει καὶ λέει γιὰ τελευταία φορά:

— Σενὸρ Φερνάντεζ, νάχετε ὑπ' ὄψι σας πὼς αὐτοὶ οἱ δυστυχησμένοι νάνοι ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν προδότη Ματαμόρος, ὑπακούουν στὶς διαταγές του, χωρὶς νὰ ξέρουν ποιὸς ἦταν! Τοὺς ἄκουσα νὰ συζητοῦν μεταξύ τους, νομίζοντας πὼς δὲν τοὺς ἄκουγε κανεὶς καὶ τὸ διαπίστωσα...

— Πολὺ καλά, λέει ὁ Φερνάντεζ. Θὰ τὸ θέσω ὑπ' ὄψιν τοῦ Δικαστηρίου, σενὸρ Ζορρό.

Καὶ καθὼς ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς σπηρουνιάζει τὸ ἄλογό του καὶ ρίχνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Σὰν Ἀντόνιο, ὁ συνταγματάρχης φωνάζει δυνατὰ πίσω του:

— Καλὴ τύχη, σενὸρ! Ὁ Θεὸς μαζί σας!

Ὁ θρυλικὸς ὑπερασπιστὴς τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν κατατρεγμένων, φθάνει σὲ λίγα λεπτὰ ἔξω ἀπὸ τὸν περιόβολο τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Σὰν Ἀντόνιο.

Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατεῖ παντοῦ.

Καμμία κίνησι στὸ δάσος ἢ μέσα στὸ παρεκκλήσι.

Καμμία ὁμλία ἢ ἔστω ψίθυρος.

Ὁ Ζορρό κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄλογό του, φροντίζοντας νὰ μὴν κἀνὴ θόρυβο καὶ νὰ βρίσκεται κρυμμένος μέσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές. Τὰ μάτια του ἐρευνοῦν προσεκτι-

κὰ ὀλόγυρα.

Τὰ χέρια του εἶναι ἔτοιμα νὰ φουχτώσουν τὰ πιστόλια του, στὴν παραμικρὴ ὑποπτη σκιά ποὺ θὰ δῆ νὰ κινῆται.

Ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ ἀγωνία ἀρχίζουν νὰ σφίγγουν τὴν καρδιά του. Δὲν φοβάται, φυσικά, γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἡ νεκρὴ αὐτὴ στιγμὴ ὅμως, εἶναι πολὺ ὑποπτη καὶ ἀφύσικη.

Ἄν ὁ Ἕλληνας φίλος του καὶ ὁ ἀγαθὸς Γαλέρας εἶχαν ἐκτελέσει τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοὺς εἶχε ἀναθέσει, θὰ τοὺς διέκρινε ἢ στὸ παρεκκλήσι ἢ στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο ποὺ χρησίμευε στὸν πάτερ Ἀουγκουστο... γιὰ τὰ «κηρύγματά» του...

Δένει τὸ ἄλογό του σ' ἓνα κλαδί καὶ προχωρεῖ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του. Μὰ τελευταία ἐλπίδα ἔχει: τρυπώσει μέσα του, πὼς ἴσως οἱ δυὸ φίλοι του νὰ εἶναι κρυμμένοι ἐπίτηδες, φοβούμενοι πὼς πρὶν ἀπ' αὐτὸν, μπορεῖ νὰ φτάσουν ἐχθροὶ σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ζυγώνει τὴν πόστα. Γιὰ νὰ τὸ κἀνὴ βέβαια αὐτό, ἔχει ἰβγῆ πᾶ ἀπὸ τὰ δέντρα. Ἡ ὀλόμαυρη σιλουέττα του διαγράφεται καθαρώτατα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἄν ὀλόγυρα ὑπάρχοσαν κρυμμένοι ἐχθροὶ, ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ τὸν ἐπσκεφθῆ ἀπὸ τὴ μ' ἀστιγμὴ στὴν ἄλλη.

Ὁ σενὸρ Ζορρό δὲν τὸ ὑπολογίζει καθόλου. Ἡ ἀγωνία του γιὰ τὴν τύχη τῶν ἀγαπημένων του ἔχει φθάσει

στο κατακόρυφο.

Σπρώχνει τή μισάνοιχτη πόρτα και χώνεται στο έσω-τερικό του παρεκκλησίου. Είναι έντελώς έρημο...

Προχωρεί μερικά βήματα αναποφάσιστος. Μ' όλο που ή ζωή του άπειλείται κάθε δευτερόλεπτο που περνάει, δέν παραλείπει να βγάλη τὸ καπέλλο του και να υποκλιθῆ πρὸς τὸ ἱερό, κάνοντας τὸ σημείο τοῦ Σταυροῦ.

Μετὰ ξαναφοράει τὸ μαῦρο σομπρέρο και κάνει μιὰ σύντομη, ἀλλὰ προσεκτικὴ ἔρευνα, που τὸν βεβαιώνει πὸς πραγματικὰ δέν ὑπάρχει κανεὶς ἐκεῖ μέσα.

Ὅπισθοχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, με τὴν ἀπόφασιν να ἔρευνήσῃ και τὸ πλαϊνὸ δωμάτιο.

Ξαφνικὰ ὁμως στοιματάει. Μένει έντελώς ἀκίνητος. Τ' αὐτιά του τεντώνονται. Ἕνας παράξενος ἦχος τὸν ἔχει ξαφνιασεί. Είναι ένα πολὺ σιγανό, μονότονο σφύριγμα, σαν ψίθυρος.

Στὴν ἀοχή δέν καταλαβαίνει. Μὰ στιγμὴ ὁμως τὰ μάτια του ἀστράφτουν και κάνει μιὰ κίνησιν φρίκης.

Ἔχει ἀκούσει κ' ἄλλες φορές αὐτὸν τὸν θόρυβο: Είναι ὁ ἦχος που κάνει ένα φυτῆλι ἀπὸ δυναμίτιδα, καθὼς καίγεται!

Νεκρικὴ χλωμάδα ἀπλώνεται στὸ πρόσωπό του, κάτω ἀπὸ τὴν ὀλόμαυρη μάσκα. Κυττάζει ὀλόγυρα μήπως ἀνακαλύψῃ τὸ ἀόρατο φυτῆλι.

«Πότε θάρθῃ ὁ θάνατος;»

συλλογιέται. «Αὐτὴ τὴ στιγμή; Σ' ένα δευτερόλεπτο; Σὲ δύο;... Σ' ένα λεπτό;...»

Τὸ καλύτερο που ἔχει να κάνει, βέβαια, είναι να τρέξῃ ὅσο μπορεί πὸ γρήγορα ἔξω στὸ δάσος.

Αὐτὸ κιόλας ἐτοιμάζεται να κάνει, ὅταν μιὰ καινούργια σκέψις τὸν σταματάει:

«Κι' ἂν ὁ Γαλέρας ἢ ὁ Γραϊκὸς, ἢ και οἱ δυὸ μαζί, βρίσκοντ' ἐδῶ μέσα και πρόκειται να βροῦν τὸν θάνατο μ' αὐτὴ τὴν ἔκρηξι που θὰ γίνῃ; Φεύγοντας στὸ δάσος γὰ να σωθῶ δέν θάλα: σαν να τοὺς ἐγκαταλείπω στὴν τύχη τους;»

Ὅρμάει πρὸς τὸ παραθυράκι τοῦ ἱεροῦ, που ξέρε: — ἀπὸ τὴ δῆγησιν τοῦ Ἑλληνα — πὸς συγκοινωνεῖ ὡς «ἔξιμολογητῆρος» με τὸ πλαϊνὸ δωμάτιο. Σκύβει τὸ κεφάλι του και κυττάζει μέσα.

Τὸ δωμάτιο είναι σκοτεινὸ. Μὰ ἐλάχιστη ἀνταύγεια τοῦ φεγγαριοῦ που φτάνει ἀπ' ἔξω, κάνει να δακρίνονται οἱ ἄδειοι του τοῖχοι και τὸ ἄδειο του πάτωμα.

Οὔτε κι' ἐδῶ δέν είναι κανεὶς.

Ὁ Μασκαφόρος ἔκδικητῆς τινάζεται να φύγῃ τρέχοντας, σίγουρος πὸς οἱ φίλοι του δέν βρίσκονται στὸ παρεκκλήσι.

Μὰ δέν προλαβαίνει να κάνει οὔτε ένα βῆμα ἀπὸ τὴ θέσιν που βρίσκεται.

Μὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις δονεῖ τὸ ἀέρα.

Ὅλος ὁ κόσμος ὀλόγυρά

του, γίνεται μιὰ μεγάλη κόκκινη φλόγα. Μιὰ άστραπή που νοιώθει τόν έαυτό του να λυώνη και να σβύνη μέσα της...

“Ο πάτερ ‘Αουγκούστο, γελάει μοχθηρά, καθώς βλέπει τὰ βλέφαρα του γιγάντιου Γαλέρα να κουνιώνται.

— Τέκνον μου, του λέει ειρωνικά, σε συγχαίρω που είσαι τόσο πολύ εύσεβής! “Οπως βλέπεις πήρες κιόλας τήν εύλογία σου, γι’ αυτό το πράγμα! Έσύ κι’ ο φίλος σου βρίσκεστε τώρα στα χέρια μου και, έφ’ όσον βρίσκεστε στα χέρια ιερωμένου, είναι σαν να είσθε στα χέρια του Θεού!

— Πολύ σωστά!, λέει ο Γαλέρας, που δε καταλαβαίνει και πολλά πράγματα.

Οί πόνοι που αίσθάνεται στο κεφάλι του, δεν τον ένοχλούν και πάρα πολύ. “Οπως ξέρομε έχει τρομακτική άντοχή. Συνεχίζει:

— Δεν έννοώ όμως, άγιε πατέρα... θέλω να πώ δηλαδή πώς... Παρ’ όλο που... Είναι πολύ σωστό αυτό που είπατε... κουβεντιάζω γιά τὰ χέρια του Κυρίου ήμών και λέω ότι... “Η μάλλον θέλω να πώ ότι... Δεν χωράει το μυαλό μου για τὰ σκοιμιά πού... Δηλαδή ο Θεός έκτός από χέρια... Βέβαια, θα μου πήτε...

— ‘Ηλίθιος είσαι ή τον ήλίθιο μου παρασταίνεις; φωνάζει με ξαφνικό θυμό ο ‘Αουγκούστο.

— “Οχι! Δεν τον παρασταίνω, άγιε πατέρα!, φωνά-

ζει τρομαγμένος ο Γαλέρας. Δεν τον παρασταίνω στον λόγο μου! Είμαι! Είμαι ήλίθιος, μπορείτε να ρωτήσετε όποιον θέλετε! Δεν θέλω να περιαιτολογήσω, αλλά... είμαι δηλαδή... Πώς να το πούμε; ‘Από κείνο που λένε... Μ’ έννοήσατε, άγιε πατέρα;

— Μου φαίνεται πως σ’ έννόησα!, μουρμουρίζει ο ιερωμένος.

“Έχει πεισθή από το ύψος και τον τρόπο του Γαλέρα, αλλά και από τή γκάφα που έκανε προηγουμένως κι’ έγινε ίαφορμή για να τον συλλάβουν, αυτόν και τον φίλο του, πως είναι πραγματικός βλάκας.

Στρέφει στον “Ελληνα. Του λέει με φωνή σκληρή και παγωμένη:

— Μήπως είσαι κι’ έσύ ήλίθιος;

— ‘Ελπίζω λιγώτερο από σας, σενόρ!, απκρίνεται άπαιθώς ο Γραικός.

“Ο δεύτερος που είναι ντυμένος με τὰ ράσα και στέκεται στο πλάϊ του πάτερ ‘Αουγκούστο, δίνει μιὰ τρομερή κλωτσιά στα πλευρά του “Ελληνα, που βογγάει άπ’ τον πόνο.

Κάνει μιὰ πονεμένη γκριμάτσα, μιὰ ύστερα χαμογελάει και ξαναλέει κοροϊδευτικά:

— Γιατί θυμώσατε, σενόρ; Δεν το είπα στα κουτουρού πως είμαι λιγώτερο ήλίθιος από τον ‘Υπέροτατο! Γιατί έγω έχω καταλάβει κιόλας πως έχασε το παχνίδι, ένώ

ἐκεῖνος πιστεύει πῶς θὰ τὸ κερδίση!

Τὸ πρόσωπο τοῦ πάτερ Ἀουγκούστο γίνεται κίτρινο σὰν τὸ κερί πού ἀνάβει στὰ πόδια τοῦ φορείου, πού λίγη ῥῆρα πρὶν θρυσκόταν ξαπλωμένος ὁ Γραικός, παρασταίνοντας τὸν νεκρό.

Ὁ βοηθός του δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ δώσῃ δεύτερη κλωτσιὰ πολὺ πιὸ μανιασμένη ἀπὸ τὴν πρώτη, στὰ πλευρὰ τοῦ Ἑλληνα.

«Μπούμ»!

Ω Σ κι' ὁ Γαλέρας... ἐξανίσταται, βλέποντας τὴ βαρβαρότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Τὸ βογγητὸ τοῦ Γραικοῦ τοῦ σχίζει τὴν... εὐαίσθητη καρδιά του.

— Ἐἴ!, φωνάζει. Ἄγιε πατέρα, δὲν λές τοῦ παραγιού σου (!) ν' ἀφήσῃ τίς... ποιδονομίες; Ἐπιτρέπεται σὲ ἄνθρωπο μὲ ράσα νά... Ὁ Κύριος σὰς βλέπει ἀπὸ κεῖ πάνω καί... Δηλαδή... Μ' ἐννοεῖτε; Πρέπει νὰ τὸν μαλώσετε πού... Νὰ τὸν βάλετε νὰ κἀνῃ χίλιες μετάνοιες καί...

Ὁ παπὰς νευράζει χερότερα καὶ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὸν δεμένο γίγαντα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν παίρνει χαμπάρι ἀπὸ τέτοια.

Λέει μὲ ξαφνικὴ εὐθυμία στὸν ἱερωμένο, πού τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια γιὰ τὴν ἀταραξία του:

— Ἄντε νά... βγάλης κανα-πόδι, νὰ γελάω!

— Ἡσυχία!, λέει βλοσυρὸς ὁ Ἀουγκούστο, κυττάζοντας τὸν ἀνθρώπο του.

Καὶ στρέφει στὸν Ἑλληνα.

— Γνωρίζεις πολλά, βρωμόσκυλο!, μουγγρίζει. Μὲ ἀπεκάλεσες Ὑπέρτατο! Τὶ ξέρεις γιὰ μένα;

— Ὅλα πέρα ὡς πέρα!, ἀποκρίνεται ὁ Γραικός.

— Καὶ τὶ ξέρεις γιὰ τὸν σενὸρ Ζορρό;

— Τὰ πάντα!

— Καὶ γνωρίζεις τὰ σχέδιά του; Ξέρεις μὲ ποῖον τρόπο σκοπεύει νὰ μὲ πολεμήσῃ;

— Βεβαίως! Τὰ ξέρω ὅλα! Ξέρω πῶς δὲν γλυτώνεις μὲ τίποτα, σενὸρ Ὑπέρτατε!

— Μίλησε γρήγορα! Πές μου ὅλ' αὐτὰ πού ξέρεις!, βρυχάται ἐκεῖνος. Μίλα γρήγορα, γιὰτὶ σοῦ τινάζω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τραβάε ἓνα πιστόλι κάτω ἀπὸ τὰ ράσα του καὶ τὸ στήνει μέσ' στὸ πρόσωπο τοῦ αἰχμαλώτου του.

Ὁ Γραικὸς μένει σιωπηλός. Κυττάζει τὸ ἀντίπαλό του μὲ μιὰ εἰρωνεία, πού κάνει τὸν «Ὑπέρτατο» νὰ φρενιάσῃ.

— Θὰ μιλήσῃς ἢ ὄχι; οὐρλιάζει, ἀνασηκώνοντας τὸν κόκορα τοῦ πιστολιοῦ του.

Ὁ Γραικὸς φαίνεται νὰ φοβᾶται γιὰ μιὰ στιγμή.

— Θὰ τὰ πῶ ὅλα!, δηλώνει μὲ φωνὴ πού τρέμει.

Τὰ μάτια τοῦ προδότη πετοῦν σπίθες θριάμβου.

‘Ο “Ελληνας σηκώνει τὸ πόδι του καὶ τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιά.

— Μίλα! Μίλα λοιπόν!,
ξεφωνίζει. Λέγε γρήγορα:
ποιός είναι ο σενόρ Ζορρό;
'Ο Έλληνας ξεσπάει ξα-
φνικά στα γέλια.

— Για δές!, λέει εϋθυμα.
Τò ξέχασα έντελώς!

Τò πρόσωπο του 'Αουγκού
στο γίνεται μελανό. Τò δά-
χτυλό του τρεμίζει επικίνδυ-
να επάνω στη σκανδάλη του
πιστολιού του.

— Μè κοροϊδεύεις; ούρλιά-
ζει άγρια.

'Ο Γραικός τόν κυττάζει
μè θαυμασμό.

— Λάθος είχα πού σε εί-
πα ήλίθιο, σενόρ!, λέει. Τò
κατάλαιβες πώς σε κοροϊ-
δεύω!

— "Ε, λοιπόν γρήγορα θά
πάψης νά με κοροϊδεύης!,
γαυγίζει ο «Υπέρτατος».
"Αν δέν μου πής, ώσπου νά

μετρήσω ὡς τὸ τρία, ποιὸς εἶναι ὁ Ζορρό, θὰ πεθάνης!
"Εἶνα...

— Πρόσεξε, σενόρ, γιατί ἔτσι πού τρέμει τὸ χέρι σου, μπερεῖ ν' ἀστοχήσης!, τοῦ λέει ὁ "Ελληνας.

— Δύο!, βρυχάτα: ὁ 'Ασυγκοῦστο.

Καὶ καθὼς βλέπει πὼς ὁ Γραϊκὸς δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του, προσθέτει μὲ παγωμένη φωνή:

— Τρία!...

— Μπούμ!, κάνει ὁ αἰχμάλωτος, τόσο δυνατά, πού ὁ «Υπέρτατος» κάνει μιὰ τρομαγμένη κίνησι καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἓνα βῆμα.

Γιὰ μιὰ στιγμή γίνεται νεκρική σιωπή μέσα στοῦ παρεκκλήσι τοῦ Σάν 'Αντόνιο.

"Ολοὶ οἱ μάρτυρες τῆς τριμερῆς αὐτῆς σκηνηῆς καὶ τοῦ ἀπίστευτου θάρρους τοῦ "Ελληνα, εἶναι σίγουροι ὅτι μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο ὁ 'Ασυγκοῦστο θὰ πυροβολήσῃ καὶ ὁ Γραϊκὸς θὰ πέσῃ νεκρός.

Μὰ κάνουν λάθος.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ράσα κατεβάζει τὸ χέρι του καὶ κρύβει πάλι τὸ πιστόλι: ἐκεῖ πού τὸ εἶχε καὶ πρίν.

Τὸ πρόσωπό του παύει νὰ εἶναι μελανὸ ἀπὸ θυμό. Τὰ μάτια του γεμίζουν ἄλλη μιὰ φορά μὲ σαρκασμό.

— Παραλίγο νὰ καταφέρῃς ἐκεῖνο πού ἤθελες, βρωμερὸ σκυλί!, λέει ψυχρά. Ὁμολογῶ ὅτι κόντεψες νὰ μὲ γελάσης! Θέλησες νὰ μ' ἐξαναγκάσης νὰ σὲ σκοτώσω,

γὰ νὰ μὴν ἀναιγκαστῆς νὰ μιλήσης καὶ νὰ προδώσης τὸν κύριό σου, τὸν Ζορρό! Ἄναγνωρίζω τὸ θάρρος σου, ἀλλὰ σὲ πληροφορῶ ὅτι θὰ μιλήσης θέλοντας καὶ μὴ! Ἔχω κάτι ἀνθρώπους πού θὰ σὲ κάνουν νὰ τὰ πῆς ὅλα μὲ τὸ «νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα», ὅσο κι' ἂν εἶσαι πεισματάρης! Θὰ καλοπεράσης!

— Ἄν εἶναι γιὰ καλοπέρασι, σενόρ, φωνάζει ὁ Γαλέρας πού νομίζει πὼς τὸν ἔχουν ξεχάσει, εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ! Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ πὼς...

— Μὴ φοβάσαι καὶ θὰ τὰ ποῦμε καὶ μαζί σου!, λέει ὁ «Υπέρτατος» μ' ἓνα σαιρδόνιο γέλιο.

Στρέφει στοὺς ἀνθρώπους πού στέκουν ὀλόγυρα καὶ τὸν κυττάζουν.

— Θὰ τοὺς πάρουμε στὴ «σπηλιά» στοῦ λόφο τῆς Σάντα Μόνικα, λέει στὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα, γιὰ νὰ τὸν καταλάβουν οἱ ξένοι. Ἐκεῖ ὑπάρχουν κάτι φίλοι, εἰδικοὶ νὰ λύνουν τίς δύσκολες γλῶσσες!.. Μὰ, πρίν φύγουμε πρέπει νὰ ἐτοιμάσουμε τὴν ὑπαδοχὴ τοῦ σενόρ Ζορρό!... Εἶμαι σίγουρος πὼς ὅταν δῆ ὅτι δὲν ἐπιστρέφουν οἱ... συνένοχοί του, θὰ ἔρθῃ νὰ διαπιστώσῃ τί τοὺς συνέβη.. Θὰ τὸν περμένη λοῖπόν μία θαυμάσια ἐκπληξι!... Ἐνας ἀπὸ σὰς θὰ μείνῃ ἐδῶ, νὰ ὑπονομιεύσῃ μὲ δυναμίτη τὴν ἐκκλησία. Μόλις τὸν δῆ νὰ μπαίνη μέσα, θὰ φροντίσῃ νὰ βάλῃ φωτιά στὸ φυτῆλι. Ὁ περιβόητος Μασκοφόρος Ἐκδικητής,

θά βρῆ τὸ τέλος ποῦ τοῦ ἀξίζε!

Ὁ Ἀντώνης Γραικὸς ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μ' ἄκραυγὴ λύσσης. Τινάζεται λαφιασμένος, προσπαθώντας τοῦ κάκου νὰ σπάσῃ τὰ χοντρά σχοινιά ποῦ δένουν τὰ χέρια του.

Ὁ «Υπέρτατος» τὸν παρατηρεῖ μὲ χαμόγελο ἄγριου θρᾶμβου.

— Ὡστε λοιπὸν καταλαβαίνεις καὶ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα!, τοῦ λέει. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα! Τώρα ξέρεις τὶ τέλος περιμένει τὸν ἄνθρωπο, ποῦ ἠλιθίως προσπαθεῖς νὰ σώσῃς!... Τίποτε π.ἂν δὲν μπορεῖ νὰ τὸν γλυτώσῃ....

Ὁ Ἕλληνας κάνει ἀπελπισμένες προσπάθειες νὰ ἐλευθερωθῆ. Τὸ μόνο ποῦ καταφέρει εἶναι νὰ σκίση τὶς σάρκες του ἀπὸ τὴν προσπάθεια καὶ νὰ γεμίσῃ αἷματα.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ὁ Ἀουγκούστο καὶ οἱ Ἑγγλέζοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἡγουελ, ἐτομάζομιν τὴ θανάσιμη παγίδα γιὰ τὸν Μασκοφόρο Τιμωρό.

Ὁ Γαλέρας δὲν ἔχει καταλάβει καὶ πολλὰ πράγματα ἀπ' ὅλα ὅσα εἰπώθηκαν, ἀνάμεσα στὸν «Υπέρτατο» καὶ τὸν Ἕλληνα. Αἰσθάνεται, βέβαια, πὼς ἡ κατάστασις δὲν εἶναι πολὺ... ρόδινη, οὔτε γι' αὐτόν, οὔτε γιὰ τὸν φίλο του. Πέοσαν αὐτοῦ τίποτα.

Ὁ Γραικός, ἀφοῦ βλέπει πὼς δὲν ἔχει κομμ' ἄ' ἀπολύτως ἐλπίδα νὰ λύσῃ τὰ χέρια του, κάνει κάτι ἄλλο:

Ὅπως εἶναι πεσμένος κάτω στὸ δάπεδο, διακρίνει κοντὰ του ἓνα μικρὸ κομματάκι κάρβουνο, ποῦ σίγουρα θάχῃ πεταχτῆ ἀπὸ κανένα θυμιατό. Σέρνεται σιγά-σιγά πρὸς τὸ μέρος του καί, μετὰ ἀπὸ μεγάλη προσπάθεια, καταφέρει νὰ τὸ ἀρπάξῃ στὰ δάχτυλά του...

Λίγο ἀργότερα ὅμως ἡ ὑπονόμευσις τοῦ παρεκκλησιοῦ ἔχει τελειώσει.

Οἱ τέσσερις Ἑγγλέζοι καὶ ὁ «πάτερ-Ἀουγκούστο» παίρνουν μαζί τους τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους καὶ τοὺς φορτώνουν στ' ἄλογα.

Ὁ ἄλλος μὲ τὰ ράσα περμένει κρυμμένος σὲ μιὰ γωνιὰ στὸ προαύλιο, κοντὰ σ' ἓνα παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρέμεται ἡ ἄκρη ἐνὸς φυτηλιοῦ...

Δεμένοι σὰν δέματα ἐπάνω στὶς σέλλες τῶν ἀλόγων, ὁ Γραικὸς καὶ ὁ Γαλέρας, δὲν ἔχουν τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα νὰ κίνηουν κάτι, γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴ μοίρα τους.

Δὲν ἀργοῦν λοιπὸν νὰ φτάσουν στὸν λόφο τῆς Σάντα Μόνικα, ὅπως ἔχει πῆ ὁ «Υπέρτατος».

Ἀνεβαίνουν ἀπὸ ἓνα μονοπάτι ὡς τὴν κορυφὴ του.

Πελώριοι, ἄγριοι βοᾶχοι ὑψώνοντα ὀλόγυρά τους, ποῦ ὅσο προχωροῦν ψηλότερα, γίνονται κατακόρυφοι, σὰν τείχη ἀπόρθητων κάστρων.

Στὸ τέλος σταματοῦν στὴν εἴσοδο μιᾶς σπηλιάς. Μέσ' ἀπ' τὴ σπηλιὰ βγαίνουν δυὸ παράξενοι ἄνθρωποι.

Εἶναι γυμνοὶ ἀπὸ τῆ μέση κι' ἐπάνω καὶ τὰ πρόσωπά τους τὰ καλύπτουν μαύρες μάσκες. Στὰ χέρια τους κρατοῦν ὄπλα. Μόλις ὅμως βλέπουν τὸν Ἀουγκούστο, κάνουν βαθειὰς ὑποκλίσεις.

— Καλῶς ἦλθατε, Ἐλ Σουπρέμο! (Ἵπέρτατε!), λένε κι' οἱ δυὸ μαζί. Στὶς διαταγές σας!

Ὁ ἄθρῳπος πού εἶναι ντυμένος μὲ τὰ ράσα χαμογελάει.

— Σὰς ἔφερα κάτι φίλους μου νὰ τοὺς διασκεδάσετε!, λέει μὲ ὑπουλη φωνή. Ξέρουν κάτι μυστικά πού ἀρνοῦνται νὰ μοῦ τὰ φανερώσουν, ἀλλὰ ἐμένα τὰ μυστικά τους μ' ἐνδιαφέρουν πάρα πολύ...

— Ὁ Ἐλ Σουπρέμο νὰ μὴν ἀνησυχή!, ἀποκρίνεται ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μασκοφόρους καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ σαδιστικὴ χαρὰ, καθὼς κυττάζει τοὺς αἰχμαλώτους. Οἱ «φίλοι» σας θὰ μᾶς πούν ὅλα ὅσα θέλετε νὰ μάθετε! Νὰ τὸ δῆτε πού, πολὺ σύντομα θ' ἀλλάξουν γνώμη καὶ θὰ τὸ θελήσουν μονάχοι τους νὰ μιλήσουν!...

— Πολὺ καλὰ, ἀμίγο... Ἔλα λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ τί θέλω νὰ μάθης ἀπ' αὐτοὺς — καὶ εἶδ' κὰ ἀπὸ τοῦτον ἐδῶ, πού ἀσφαλῶς ξέρει πολὺ περισσότερα!

Λέγοντας ἔτσι ὁ «Ἵπέρτατος» δείχνει τὸν Ἕλληνα.

Καὶ προσθέτει:

— Γιατὶ ἐμεῖς δὲ θὰ μείνουμε πολὺ ἐδῶ.. Πρέπει νὰ βρισκόμαστε μακριὰ, πρὶν

ξημερώση...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἐνῶ ὁ ἀπαίσιος προδότης, πού ἔχει συμμαχήσει μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδας του, φεύγει, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς Ἐγγλέζους, οἱ προσωπιδόφοροι παίρνουν τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους τους στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς.

Ἀπ' τὸ βάθος φθάνει ἡ ἀναλαμπὴ μιᾶς φωτιάς.

Περνοῦν ὀλοσκότεινους διαδρόμους, σὰν στοῆς μεταλλείου.

Τὰ βήματά τους ἀντηχοῦν παράξενα καὶ τρομακτικὰ στοὺς πέτρινους τοίχους. Φτάνουν σὲ μιὰ πελώρια αἴθουσα, σκαμμένη ὀλόκληρη μέσα στὸν βράχο.

Ἡ φωτιὰ ἀνάβει ἐδῶ μέσα. Πελώριες φλόγες τινάζονται, σὰν γλώσσες φιδῶν, πρὸς τὴν ὀροφή.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα καὶ κοντὰ στὴ φωτιὰ, ὑπάρχουν ἄλλοι τέσσερις ἄνθρωποι, ἴδιοι μὲ τοὺς δυὸ πρώτους, πού ἔχουν κι' ἐκεῖνοι σκεπασμένα τὰ πρόσωπά τους μὲ μαύρες μάσκες.

— Ἀμίγος σηκωθῆτε! Ἔχουμε δουλειά! φωνάζουν οἱ ἄλλοι. Ὁ Ἐλ Σουπρέμο μᾶς παρακαλεῖ νὰ διασκεδάσουμε τοὺς φίλους ἀπὸ δῶ! Εἶναι πολὺ ξεροκέφαλοι, λέει, καὶ δὲν θέλουν νὰ πούν τὰ μυστικά τους!

Αὐτὸ φαίνεται ἐξαιρετικὰ ἀστεῖο στὴς ἄλλους δυὸ, πού ξεσποῦν στὰ γέλια... Τὰ γέλια τους εἶναι ἀποκρουστικά καὶ γεμάτα σαδισμό. Ἀγ-

τηχοῦν ἀνατριχιαστικὰ μέσα στὴν αἴθουσα τῆς σπηλιάς καὶ στὶς γύρω στοές...

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερες μασκοφόρους πηγαίνει καὶ παίρνει κάτι ἐφιαλτικὰ ἐργαλεῖα βασανιστηρίων. Χώνει στὴ φωτιὰ κάτι μακρυές, σιδερένιες βέργες.

Οἱ ἄλλοι δυὸ πάνε καὶ δένουν τὸν Ἑλληνα σὲ μιὰ ξύλινη κολώνα, ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τῆς αἴθουσας.

Ὑστερα παίρνουν ὅλοι μαζί τὸν Γαλέρα καὶ τὸν πάνε καὶ τὸν ἀφήνουν, δεμένον χειροπόδαρα, ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα σὲ κάποια ἀπὸ τὶς πλαϊνὲς στοές.

— Ἐσὺ θὰ περιμένῃς ἐδῶ, ἀμίγο!, τοῦ λέει ἕνας μασκοφόρος. Τοῦ φίλου σου τοῦ πεσε ὁ κλῆρος καὶ θὰ τὸν διασκεδάσουμε πρῶτον!...

— Εἶναι καλὸ παιδί καὶ τοῦ ἀξιζεί!, βεβαιώνει μὲ συγκινητικὴ μετροφροσύνη ὁ Γαλέρας.

Ὁ ἄλλος τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Μοῦ τόπαν πῶς εἶσαι ἡλίθιος, ἀλλὰ ἐσὺ παραεῖσαι!, τοῦ λέει.

— Ἡ νὰ εἶσαι ἢ νὰ μὴν εἶσαι, κάτι!, ἀποκρίνεται ὁ γίγαντας ἀποφθεγματικὰ. Πάντως, δὲν θ' ἀργήσετε νὰ μὲ διασκεδάσετε κι' ἐμένα, ἔτσι;

— Μείνε ἡσυχος!

— Δὲν γίνεται νὰ τὸ γλεντήσουμε καὶ οἱ δυὸ μαζί;

Ὁ μασκοφόρος σκάει στὰ γέλια.

— Ὅχι!, λέει μετὰ. Ἐρ-

χεται κάπως ἄβουλα. Κάτσε ὅμως ἐδῶ καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε ἀπὸ σένα, στάσου νὰ σοῦ δέσω τὸ στόμα!...

Ὁ Γαλέρας κάτι πάει νὰ πῆ, ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει αὐτὴ τὴ φορά, γιὰτὶ ὁ ἄλλος τοῦ περνάει ἕνα πανὶ στὸ στόμα καὶ τὸν φραώνει, σφίγγοντας τὸ πανὶ μ' ὅλη του τὴ δύσημι.

Ὁ φουκαρὰς ὁ Γαλέρας γουρλώνει πελώρια τὰ μάτια του, μὴ μπορώντας —ὡς συνήθως— νὰ καταλάβῃ τὸ παραμικρό...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, μέσα ἀπὸ τὴ φοβερὴ σπηλιὰ τῶν μαρτυρίων ἀντηχοῦν τὰ πρῶτα μουγγρητὰ τοῦ ἄμοιρου Ἀντώνη Γραικοῦ, ποὺ ἔχει πέσει στὰ χέρια ἐκείνων τῶν δαιμόνων...

Ὁ «Ἐλ Σουπρέμο», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ Μεξικανοί, μαζί μὲ τοὺς Ἑγγλέζους φίλους του, κατηφορίζε τὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου τῆς Σάντα Μόνικα.

Τὸ φεγγάρι ἔχει φύγει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ πρῶτα γκοίζα χνούδα τῆς αὐγῆς σκάνε δελὰ κατὰ τὴν ἀνατολή, τὴν ὥρα ποὺ φθάνουν στοὺς πρόποδες.

— Αὐτὴ ἡ νύχτα ἦταν ἀτέλειωτη!, λέει ὁ προδότης. Ἐγὼ νὰν πάσα πολλὰ σ' αὐτὴ τὴ νύχτα. Κατέληξε ὅμως μὲ θορίαμβό μας, σενὸρ Ἡγουελ!...

Ὁ λιπόλογος Ἑγγλέζος κουνάει τὸ κεφάλι του παρόξυνα, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα.

— Τούτῃ τὴ στιγμῇ, συνε-

χίζει ο προδότης, ο Δόν Άλβαρες δέν βρίσκεται στη ζωή! Ο σενόρ Ζορρό είναι έπίσης νεκρός! Οί άνθρωποί του βρίσκονται στα χέρια μας και αύριο θα μάθουμε όλα όσα γνωρίζουν οί έχροί μας για μάς, παρ' όλο πού δέν είναι πιά και τελείως άπαραίτητο...

— Δέν είναι άπαραίτητο; κάνει παραξενεμένος ο "Ηγουελ, παρατηρώντας τον με άπορία.

— "Όχι. Κανείς από τους πιο επικίνδυνους έχθρούς μας δέν μπορεί πιά να μάς άπειλήση. Έκτός από τον Άλβαρες και τον Ζορρό, είναι νεκροί κι' ένα σωρό άλλοι από τους προύχοντες τής πολιτείας, πού θα έρχονταν αντίθετοι στην ένωσί μας με τους "Αγγλους... Τους έχει αναλάβει ο Ματαμόρος πού ξέρει πολύ καλά τή δουλειά του! "Ωσπου να ξημερώση, θα έχη ξεκαθαρίσει τελείως τόν έδαφος... Ομολογήστε πώς οί φόβοι σας ήταν άδικαιολόγητοι!...

Ο Έγγλέζος κοιμάει άλλη μι' ά φορά παράξενα τόν κεφάλι του.

— Θα τόν όμολογήσω, όταν βεβαιωθώ πώς αύτός ο σενόρ Ζορρό είναι στ' αλήθεια πεθαμένος!

Ο Άουγκουστο τόν κυττάζει κατάπληκτος.

— Άμφιβάλλετε ακόμα; ρωτάει.

— Και βέβαια! Ένας άνθρωπος πού για χρόνια όλοκληρα έχει γίνει θρύλος για

τά κατορθώματά του, δέν πέφτει έτσι εύκολα σε μι' ά παγίδα, όσο κι' αν ο τρόπος πού πού έχει στηθή ή παγίδα είναι τέλειος και έπιστημονικός!...

— Είναι άδύνατο να γλυτώση!, άποκρίνεται περιφρονητικά ο προδότης. Κι' αν ακόμα δέν μπήκε στο παρεκκλήσι για να τ' αναχτή μαζί του στον άέρα, θα τόν πυροβόλησε ο άνθρωπος μου, πού περιμένει απ' έξω. Δέν υπάρχει ούτε ή παραμικρή πιθανότητα να μην πήγε στο παρεκκλήσι, να μάθη για τους φίλους του. Έκτός βέβαια...

— Έκτός; ρωτάει μ' άνησυχία ο "Ηγουελ.

— Έκτός κι' αν τόν έπιασαν ή τόν σκότωσαν πιο μπροστά οί άνθρωποί μας, με τόν Ματαμόρος!

Δέν προλαβαίνει ν' άπαντήση τή φορά αύτή ο "Αγγλος.

Άντίκρυ τους άκούγεται παιδαβολητό άλόγου πού πλησιάζει προς τόν μέρος τους.

Σε μι' ά έπιτακτική κίνηση τού «Υπέρτατου», όλοι κρύβονται πίσω από τά σπαρμένα βράχια και περιμένουν.

Περνούν μερικά δευτερόλεπτα γεμάτα άγωνία.

Υστερα βλέπουν τήν όλομαυρη σλουέττα τού καθαλάρη πού πλησιάζει.

— Ο Ζορρό!, μουρμουρίζει μέσ' απ' τά δόντια του ο "Ηγουελ, πού βρίσκεται στο πλάϊ τού προδότη. Νά, πού καμιά φορά, γίνονται και θαύματα!

— Δὲν τὸ πιστεύω!, σφυρίζει σὰ φίλδ. ὁ Ἀουγκουστο. Μά, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι ἀλήθεια, πάλι δὲν θὰ ζήση περισσότερο! Ἐφτασε ὁρστικὰ στὸ τέλος!...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τραβᾷ τὸ πιστόλι του καὶ σημαδεύει τὴ σκούρα σκλιυέτα. Εἶναι ἔτομος νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἡγουελ λέει τὴν ἴδια στιγμή:

— Μοῦ φαίνεται πῶς... πῶς εἶναι ὁ ἀνθρωπὸς σας, σενόρ... «Ἐπέρτατε»!

Ὁ προδότης τὸν κυττάζει παραξενεμένος καὶ κατεβάζει τὸ ὠπλισμένο του χέρι.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα ἐξακροβιώνει πῶς ὁ ξένος ἔχει δίκιο.

Αὐτὸς ποὺ ἔρχεται εἶναι ὁ ρασιφόρος βοηθὸς του! Αὐτὸς ποὺ τὸν ἄφησε γιὰ ν' εἰσέλθῃ τὸ φυτὴλι καὶ νὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα τὸν σενόρ Ζορρό.

— Ἐπέρτατε, πετύχατε!, φωνάζει καταχαρούμενος, μόλις βλέπει τὸν κύριό του νὰ παρουσιάζεται πίσω ἀπὸ τὰ βράχια.

— Νεκρὸς ὁ Ζορρό;

— Σικόνη, σενόρ! Δὲν ὑπάρχει τίποτα π'ἄ ἀπ' αὐτόν!... Ἡ μάλλον μονάχα ὁ θρύλος!...

Ὁ προδότης στρέφει καὶ κυττάζει εἰρωνικὰ καὶ θριαμβευτικὰ μαζί τὸ Ἐγγλέζο.

Ἐκεῖνος χαμογελάει. Φαίνεται εὐχαριστημένος ποὺ τὰ πράγματα πηγαίνουν ὅπως τὰ θέλει, ἄσχετο ἂν ἀποδει-

κνύεται πῶς ἔχει ἄδικο ἀπέναντι στὸν ρασιφόρο προδότη.

— Πολὺ καλά, λέει ἀπλᾶ. Τώρα μπορῶ νὰ ἀναγνωρίσω πῶς εἶχα λάθος, σενόρ... Ἐπέρτατε! Ὁ περιβόητος Ζορρό δὲν ζῆ πιά καὶ ὁ δρόμος μας πρὸς τὴ νίκη εἶναι ἀνοιχτός. Γι' αὐτό...

— Γι' αὐτὸ σηκώστε τὰ χέρια ψηλά, μίστερ Ἡγουελ, μὴν τυχὸν καὶ πάθετε κανένα ἀτύχημα!, λέει μιὰ σκληρὴ, σὰν τὸ ἀτσάλι φωνή, μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι καὶ μιὰ τρομερὴ σκιὰ βγαίνει πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ ὀρθώνεται ἔμπρὸς τους.

— Ὁ... ὁ σενόρ Ζορρό!, τραυλίζει αὐτὴ τὴ φορὰ σὰν κεραυνόπληκτος ὁ ἴδιος ὁ προδότης.

— Ὁ σενόρ Ζορρό!, κάνει μαρμαρωμένος κι' ὁ Ἀγγλος.

— Ἀ... ἄ... ἀδύνατο!, ψελλίζει κατακίτρινος ὁ δεύτερος ρασιφόρος. Τὸν... τὸν τινάξα στὸν ἀέρα! Τ' ὀρκίζομαι!...

— Ποιὸν πιστεύετε ἀπὸ τοὺς δύο μας; λέει εὐθύμα ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής. Αὐτὸν ἢ ἐμένα;

Τὸ θαῦμα

ΜΑ ΕΙΝΑΙ στ' ἀλήθεια ὁ σενόρ Ζορρό αὐτὸς ὁ νυχτερινὸς καθαλλάρης; Κι' ἂν ναι, τότε πῶς βρίσκεται ἐδῶ ζωντανός, ἀφ' οὗ τὰν ἀφήσαμε μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρομακτικὴ ἔκρηξι τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Σὰν Ἀντόνιο;

“Ας ξαναγυρίσουμε στην έκρηξι για να καταλάβουμε:

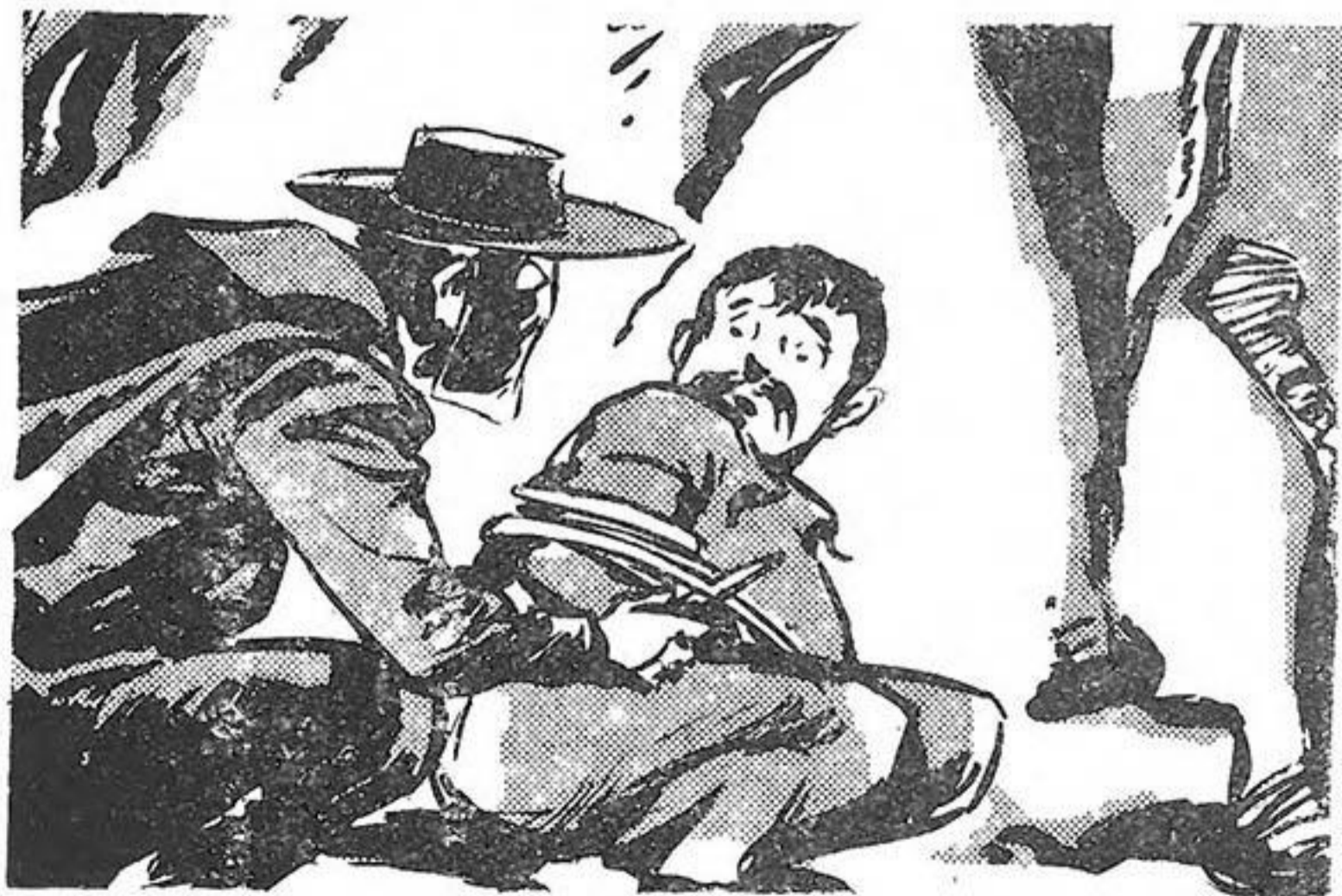
“Όπως είδαμε όλα χάθηκαν μέσα στη φοβερή λάμψη. Μαζί χάθηκαν και οι αίσθήσεις του Μασκοφόρου Τιμωρού, που ή πίεσις τών αερίων του έφερε λιποθυμία. “Έπεσε στο διάπεδο, την ώρα που ολόκληρο το παρεκκλησι τινάζοταν στον αέρα και ή βαρεία όροφή έπεφτε κι' εκείνη καταπάνω του, γ.α να τον λυώση κάτω από το τεράστιο βάρος της. Για να πολτοποιήση το κορμί του, με τὰ μεγάλα μυτερὰ δοκάρια της, που θα τον κάρφωσαν, σαν ακόντια Τιτάνων!...

Μόλις μία στιγμή όπως πριν συμβούν όλ' αυτά, συνέ-

βη κάτι άλλο που μο άζει με θαύμα...

Το πελώριο, ξύλινο άγαλμα του Έσταυρωμένου, που έστεκε μπροστά στο ιερό, έγειρε από τη δόνησι κι' έπεσε. Έπεσε προς το μέρος που ήταν πεσμένος και ο Ζορρό. Η μια άκρη του έμεινε επάνω στη βάση της. Η άλλη καρφώθηκε στη γη. Ολόκληρος ο σταυρός έμεινε γερμένος σ' αυτή τη θέση, σαν ένα πρόχειρο ύπόστεγο, επάνω από το πεσμένο κορμί του Υπερασπιστού τών άδυνάτων και τών κατατρεγμένων!

Ολόκληρη ή όροφή και τὰ δοκάρια και οι όγκόλιθοι, έπεσαν πάνω στον τεράστιο σταυρό, που δεν υπεχώρησε

Με γοργές κινήσεις κόβει τὰ σχοινιά.

Τὸ ἄλογο μπερδεύεται σ' αὐτὸ τὸ πελώριο ἐμπόδιο...

ὡς τὸ τέλος!...

Οὔτε μιὰ πέτρα δὲν ἄγγιξε τὸ κορμὶ τοῦ Ζορρό πού ἔμεινε ἀνέπαιφο, μέσα σ' αὐτὴ τὴ θεομηνία, μέσα στὸν κουρνιαχτὸ καὶ στὶς φλόγες!

Οἱ φλόγες αὐτὲς ἄρχισαν νὰ γλείφουν τὰ δοκάρια, ὀλόγυρα στὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ, κινδυνεύοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ μεταδώσουν τὴ φωτιά καὶ στὸ λιπό-

θυμο κορμὶ του. Μὰ ἡ τρομερὴ ζέστη τὸν ἔκανε νὰ συνέλθει γρήγορα ἀπὸ τὴ λιποθυμία του. Ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ κύτταξε ξαφνιασμένος ὀλόγυρά του. Εἶδε τὶς τεράστιες φλόγες κοντὰ του κι' ἔκανε νὰ τ'ναχτῆ ὀρθίος. Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως εἶδε καὶ κάτι ἄλλο πού φώτιζαν οἱ φλόγες αὐτὲς. Μόλις μερικὰ ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ἐμ-

πρός ἀπὸ τὰ μάτια του, κά-
τω στὸ λευκὸ πλακάκι τῆς ἐκ-
κλησίας, ἦταν γραμμένες μὲ
μαύρο κάρβουνο, μὲ ἀθλια
γράμματα ἀλλὰ ἀρκετὰ κα-
θαρὰ γιὰ νὰ διαβαστοῦν, αὐ-
τὲς οἱ λέξεις:

«Σενὸρ Ζορρό, στὸ λόφο
Σ. Μόνικα—Γραμικός»!

Οἱ λέξεις αὐτὲς τοῦ φώτι-
σαν τὸ σκοτισμένον μυαλό του
σαν ἀστραπή. Τινάχτηκε ὀρ-
θιος. Τὰ μάτια του γούρλω-
σαν βλέποντας τὶ ἦταν ἐκεῖνο
πού, γεμμένο ἀπὸ πάνω του,
τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή. Ἔ-
κανε τὸν σταυρό του μὲ κα-
τάνυξι κι' ὕστερα ἀπομάκρου-
νε τὰ φλεγόμενα σανίδια ἀπὸ
τὸν ξύλινο ἱεσταυρωμένο.

Ἐκανε μιὰ φορά ἀκόμα
τὸν σταυρό του κι' ὕστερα
ὤρμησε ἔξω ἀπὸ τὰ θλιβερὰ
χαλάσματα.

Λίγο ἀργότερα ἔτρεχε ξέ-
φρενα μέσα στὴ νύχτα παίρ-
νοντας τὸν δρόμο γιὰ τὸν λό-
φο τῆς Σάντα Μόνικα.

Γνωρίζοντας καλύτερα ἀπὸ
κάθι ἄλλον τὸ μέρος, ἀκολού-
θησε μυστικὰ μονοπάτια γιὰ
νὰ κόψη δρόμο. Ἔφτασε ἔ-
τσι πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸν
δεύτερο ρασοφόρο στοὺς πρό-
πεδες τοῦ λόφου. Ἄκουσε ἀ-
πὸ μακριὰ τὸν θόρυβο ποὺ ἔ-
καναν οἱ καθαλλάσηδες κατε-
βαίνοντας τὴν πλαγὰ καὶ
κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὰ βρά-
για. Παρευρέθηκε ἔτσι, ὅπως
ξέρουμε, στὴ συνάντησι τοῦ
Ἐπέρτατου καὶ τοῦ Ἡγουελ,
μὲ τὸν ρασοφόρο ποὺ πίστευε
πὼς τὸν εἶχε δολοφονήσει!...

«Ὅλοι ἔχουν ἀπομείνει: μαρ

μαρωμένοι γιὰ μερικὰ δευτε-
ρόλεπτα. Ὁ «Ἐπέρτατος»
καὶ ὁ βοηθὸς του κυττάζουν
μὲ τέτοια ἔκφρασι φρίκης τὸν
Μασκοφόρο Ἐκδικητὴ, ποὺ
εἶναι βέβαιον πὼς τὸν πιστεύ-
ουν γιὰ τιμωρὸ φάντασμα!

Οἱ Ἐγγλέζοι ὅμως, ποὺ
δὲν εἶναι δεσβαίμονες σαν
τοὺς Μεξικάνους, δὲν ἔχουν
τὴν ἴδια γνώμη.

Οἱ τρεῖς ἄντρες τοῦ Ἡγου-
ελ τραβοῦν σχεδὸν ταυτόχρο-
να τὰ πιστόλια τους, σίγου-
ροι πὼς, ἔχοντας νὰ κάνουν
μὲ ἓναν ἀντίπαλο, ὅσο τρομε-
ρὸς κι' ἂν εἶναι αὐτός, θὰ προ-
λάβουν νὰ τὸν στείλουν —
ὀριστικὰ αὐτὴ τὴ φορά—
στὸν ἄλλον κόσμον!

Γελιῶνται, μόνο ποὺ τὸ δι-
απιστώνουν χωρὶς νὰ τοὺς
χρησιμεύσῃ γιὰ μάθημα.

Τὰ πιστόλια ἀστράφτουν
καὶ βροντοῦν διαδοχικὰ στὰ
χέρια τοῦ Ζορρό.

Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντη-
χοῦν μέσα σὲ ἐλάχιστο διά-
στημα χρόνου, πολὺ μικρότε-
ρο τοῦ ἑνὸς δευτερολέπτου.

Οἱ σέλλες τῶν τριῶν ἀλό-
γων ποὺ ἱππεύουν οἱ Ἐγγλέ-
ζοι, μένουν ἄδειες τὴν ἴδια
στιγμὴ! Τοσμερὰ οὐρλιαχτὰ
πόνου ἀκούγονται καὶ σβύ-
νουν σὲ λίγο. Κι' οἱ τρεῖς ξέ-
νοι ἔχουν πέσει νεκροί, τρυ-
πημένοι κατάστηθα ἀπὸ τὶς
σφαῖρες τοῦ Ἐκδικητῆ.

— Θὰ δοκιμάσῃ ἄλλος;
ρωτᾷ μὲ παγωμένη φωνὴ ἡ-
κεῖνος.

Οἱ ἀντίπαλοί του ὅμως δὲν
ἔχουν πᾶ καμμιά δύναμι, γιὰ
καμμιά ἀπόπειρα. Αὐτὸ ποὺ
ἔχουν δὴ τοὺς ἔχει πείσει πὼς

είναι καλύτερα να τὰ βάλουν μ' ένα σύνταγμα ἵππικου, παρὰ μ' αὐτὸν τὸν μαυροφορεμένο καθαλλάρη.

— Πετᾶξτε τὰ πιστόλια σας!, διατάζει ὁ Ζερρό.

Ὑπακούουν χωρὶς δεύτερη κουβέντα. Μετὰ ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς διατάζει τὸν δεύτερο ρασοφόρο νὰ δέσῃ τὸν κύριό του καὶ τὸν Ἕγκυελ.

Ἔχει διαλέξει αὐτὸν ποὺ ἔχει καταρρεύσει περισσότερο ἀπ' ὄλους. Εἶναι ἓνα πραγματικὸ ἀνθρώπινο ράκος, ἀνίκανο νὰ τὸν ἀπελήσῃ ἢ νὰ τοῦ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίδρασι.

Ἄφου φημώνει τοὺς ἄλλους δύο, τὸν ἀναγκάζει ν' ἀνέβῃ στὸ ἄλογό του καὶ τὸν παίρνει μαζί του. Ξεκινώντας γοργὰ πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

— Ποῦ τοὺς ἔχετε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πήρατε ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι; ρωτᾷ με παγερὴ φωνή.

— Εἶνα ἐπάνω στὴ σπηλιά τῶν μαρτυρίων!, ἀποκρίνεται καταφασισμένος ὁ ἄθλος.

Ὁ Ζερρὸ νοιώθει ἓνα κομμάτι πάγο νὰ κατρακυλάῃ μέσα του. Βάζει ὅμως τὸν ρασοφόρο νὰ τοῦ πῇ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴ σπηλιά ἀπὸ τὸν συντομότερο δρόμο.

Ὅταν φθάνουν, τὸν δίνει κι' ἐκεῖνον καὶ τὸν φημώνει καλά.

Μετὰ προχωρεῖ μόνος του πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς.

Περπατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ στὸ μέρος ποὺ τοῦ ἔχει περιγράψει ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος. Ἐξ ἄλλου μετὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα μέτρα μέσα στὶς πέτρινες στοές, τὸν ὀδηγοῦν πιά οἱ κουβέντες τῶν τεσσάρων δημίων τοῦ Ἕλληνα καὶ τὰ ὑπόκωφα μουγγρητὰ τοῦ Γραϊκού, ποὺ ὅς ξέρει τί φοβερὰ μαρτύρια ὑπομένει...

Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει σκοντάβει ἐπάνω σ' ἓνα πεσμένο σῶμα κι' ἀκούει ἓνα γρύλλισμα σὰν τοῦ γουρουνιοῦ. Στὴν ἀνταύγεια τῆς φωτᾶς ποὺ φθίνει ὡς ἐδῶ ἀπὸ τὴ μεγάλη σπηλιά, ἀναγνωρίζει τὸν Γαλέρα. Σκύβει καὶ με γοργὲς κινήσεις τοῦ κόβει τὰ σχοινιά ποὺ τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο.

Μετὰ τοῦ βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα τὸ φίμωτρο.

Ὁ ἀγαθὸς γίγαντας μὲ τὴν εὐκαρία ἀνοίγει διάπλατο τὸ στόμα του, ἔχοντας πολὺ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ, μετὰ ἀπὸ τόση ὥρα. Μὰ ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς προλαβαίνει καὶ τοῦ τὸ κλείνει μὲ τὴν παλάμη του.

Σκύβει καὶ κυττάζει ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ διαδρόμου, στὴν πλαϊνὴ αἴθουσα.

Οἱ βόγγοι τοῦ Ἕλληνα ἔχουν σταματήσει. Βλέπει τοὺς τέσσερις μασκοφόρους δημίους ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ ὅλο γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ συζητοῦν χαμηλόφωνα. Ἴσως συζητοῦν μὲ τὶ εἴδους μαρτύρια θὰ συνεχίσουν τὰ μαρτύρια. Φαίνονται ἐκπλη-

κτοί με την αντίοχή του αίχμαλώτου τους και κάνουν συνεχώς ζωηρές χειρνομίες.

Ο Ζορρό σκύβει στο αυτί του Γαλέρα και του ψιθυρίζει:

— Θα σ' αφήσω το στόμα, αλλά δεν θα πής την παραμικρή κουβέντα! Ούτε λέξι! Δεν θα πής ούτε... «σί, σε νόρ»! Κατάλαβες;

— Σί σε νόρ!, αποκρίνεται θριαμβευτικά ο Γαλέρας, καθώς ο κύριός του του αφήνει ελεύθερο το στόμα.

Οί δήμιοι πετιώνονται ὄρθιοι, οὐρλιάζοντας σαν ἄγρια θηρία, γιατί σκύβοντας να κυττάξουν προς τή στρά, βλέπουν κι' εκείνοι τὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητή.

— Μηπράιβο, ἀμίγο! Ἐπάνω τους τώρα!, φωνάζει ὁ Ζορρό μ' ἀπελπισία και ρίχνεται πρῶτος ἐναντίον τῶν μασκοφόρων.

Ο Γαλέρας ὅμως, σ' αὐτὸ τουλάχιστον, εἶναι πραγματικό... σαῖνι. Σ' ἓνα δευτερόλεπτο βρίσκεται στὸ πλευρὸ τοῦ κυρίου του, ἔτοιμος νὰ πάρη μέρος στὴν τελικὴ μάχη.

Ο ἓνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις δημίους σκύβει κιόλας ν' ἀρπάξη μιὰ μακρυά, πυρακτωμένη τσιμπίδα.

Ο δεύτερος μ' ἓνα μαχαίρι στὴ φούχτα, χύνεται καταπάνω στὸν σε νόρ Ζορρό.

Ἐκεῖνος ὅμως τραβάει τὸ σπαθί του με μιὰ κίνησι πιὸ γοργὴ ἀπὸ τὴν ἀστραπή και τινάζει μπροστὰ τὴν ἀστραφτερὴ λεπίδα. Μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔρχεται ὁ κακούργος,

κάρφώνεται μόνος του στὸ ξίφος τοῦ Τιμωροῦ. Τὸ μαχαίρι γλιστράει ἀπὸ τὰ χέρια του:

Στὸ μεταξύ ὁ Γαλέρας, βλέποντας τὸν δήμιο ποὺ σκύβει ν' ἀρπάξη τὴν πυρακτωμένη τσιμπίδα, ἀπλώνει τὶς χεροῦκλες του, ἀρπάζει τὸν τέταρτο μασκοφόρο, ποὺ δὲν ἔχει προλάβει νὰ φύγη ἀπὸ κοντά του και τὸν τινάζει με τρομακτικὴ δύναμι ἐπάνω στὸν πρῶτο. Ἐρχονται κι' οἱ δυὸ σωρὸ - κουβάρι με τρομερὲς βλαστήμιες. Ο ἓνας μάλιστα κατρακυλάει μέσα στὴ μεγάλη φωτιά και ξεσπάει σὲ ἐφ.αλτικὲς κραυγὲς πόνου. Ο τρίτος δήμιος εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔχει ξεφύγει, γιὰ μ' ἄστιγμή, τῆς προσοχῆς και τοῦ Γαλέρα και τοῦ Ζορρό. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀρπάζει ἓνα πιστόλι, στρέφει τὴν κάννη του καταπάνω στὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητή, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔχει ξεκαρφώσει τὸ σπαθί του ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ πρῶτου συμμορίτη και ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ στείλῃ τὸν θάνατο. Ἀντὶ γι' αὐτὸ τινάζεται ὁ ἴδιος στὴν ἄλλην ἄκρη τῆς αἴθουσας!...

Ο ἠρωϊκὸς Ἕλληνας ὁ Γραικός, ποὺ εἶναι δεμένος ἀπὸ τὰ χέρια με ἀλυσίδες, ἀπ' τὴν ξύλινη κολώνα, ἔχει ξαφνικὰ σηκώσει τὸ πόδι του και ἔχει δώσει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὸν ἀπαίσιο δολιοφόνο ποὺ στέκει μπροστὰ του!

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν σβέλτα. Δὲν ἔχουν περάσει οὔτε τρία δευτερόλεπτα συνολικά, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ

Ζορρό και ο γίγαντας Γαλέρας έκαναν την τρίτα έπιθέσι τους εκεί μέσα, στο άντρον της φρίκης. Οί δυο δήμιοι είναι νεκροί — ο ένας μισοκαρβουνιασμένος από τις φλόγες. Οί άλλοι δυο αιχιμάλωτοι, δέν τολμούν να κάνουν την παραμικρή κίνηση, μπροστά στις μπουκές των πιστολιών του Θρυλικού Μασκοφόρου Τιμωρού.

Ο Γαλέρας αναλαμβάνει να δέση αυτούς τους δυο και ο Ζορρό να λύση τον Έλληνα, που εύτυχώς, δέν έχει πάθει ακόμα μεγάλες ζημιές από τις «περιποήσεις» των δημίων του.

Την ίδια μέρα που έχει ξημερώσει κιόλας, κάθε κίνδυνος έχει φτερουγίσει μακριά από το Μεξικό. Η «Λεγεώνα των Τιμωρών» έχει μείνει χωρίς αρχηγό κι' έχει διαλυθή. Ο στρατός των Άγγλων της Ονδούρας έχει φύγει πέρα από τα σύνορα, διωγμένος από το Μεξικανικό ίππικό, που δέν χρειάστηκε να διασκορπιστή σ' όλη τη χώρα, για να καταπνίξη το έργο των Λεγεωναρίων, αφού αυτοί οί τελευταίοι δέν πήραν καμμιά είδοποίησι να δράσουν.

Και την άλλη μέρα, με το χάραμα πάλι, ο προδότης πάτερ - Άουγκούστο που όνειρεύτηκε να γίνει Αυτοκράτορας του Μεξικού, υπό την κηδεμονία των Άγγλων μαζί με τον συνεργάτη του σενόρ Ηγουελ, που καταδικάστηκε σαν κατάσκοπος, οδηγούνται μπροστά στο έκτελεστικό

απόσπασμα και τα παράνομα όνειρά τους τελειώνουν μέσα σε μια όμοβροντία...

Στο μεταξύ ο σενόρ Ζορρό με τον Γαλέρα έχουν έπιστρέψει στη Ρείνα ντε Λος Άντζελες, στο αγρόκτημα των Βέγκας.

Εκεί μπαίνουν από τη μυστική σπηλιά στο καταφύγιο του Μασκοφόρου Τιμωρού, όπου ο θρυλικός καθαλλάρης βγάζει τη μαύρη φορεσιά του και ξαναγίνεται ο... δεκαεπτάχρονος Δόν Σάντρο Βέγκα, γιός του άληθινού Ζορρό, που έχει αφιερώσει τη ζωή του στη συνέχισι του μεγάλου έργου του πατέρα του.

Λίγο αργότερα περνάει από τον μυστικό διάδρομο, βγαίνει στην κρεβατοκάμαρά του κι' από κει στο σαλόνι του σπιτιού του, κάνοντας τον άγουροδυπνημένο και φέρνοντας το άρωματισμένο του μαντηλάκι στη μύτη.

Θέλει να συναντήση τον Έλληνα Άντώνη Γραικό, για να δη μήπως έχει ανάγκη από περιποίησι ο καινούργιος, αλλά αγαπημένος του φίλος. Τον βρίσκει όμως να συζητά φιλικά με κάποιον ξένο, που μοιάζει ναυτικός.

Ο ναυτικός αυτός είναι συμπατριώτης του Γραικού κι' έχει έρθει να του πη πως το Γένος των Έλλήνων έχει ξεσηκωθή σ' επανάστασι εναντίον των τυράννων Τούρκων!

Την άλλη μέρα κιόλας, την ώρα που ο προδότης Άουγκούστο κι' ο κατάσκοπος Η-

γυυελ έκτελκύονται, ό "Ελλη-
νας άποχεράτᾶ με συγκίνησι
τόμ Δόν Σάντρο και άνεβαί-

νει στο ίστ οφόρο που θᾶ τον
μεταφέρη στη μακρυνή πα-
τρίδα:..

Τ Ε Λ Ο Σ

Απόδοσις στα Έλληνικά Γ ΜΑΡΜΑΡΙΛΗ

Μήν ξεχνᾶς

"Ότι έκυκλοφόρησε τὸ νέο τεύχος τοῦ

ΛΑΣΣΟ

Κάθε Τετάρτη ἕνα τεύχος τοῦ ΛΑΣΣΟ, με μιᾶ αὐτοτελῆ
περιπέτεια Κάου - Μπού! Τὰ πιὸ γρήγορα πιστόλια τοῦ
Φᾶρ Ουέστ, οἱ πιὸ θρυλικοὶ ἥρωες, οἱ πιὸ συναρπαστικὲς
περιπέτειες!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», διὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὶς χιλιάδες τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ποῦ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν ὅλες τὶς ἐκδόσεις μας, παρεθέτει πλήρη τιμοκατάλογον τῶν ἐκδοθέντων περιοδικῶν, ὅπου συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκπτωσης 30%, ποῦ ἰσχύει γιὰ ὅ,τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, (Σύνταγμα):

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ (συνεχίζεται)	Τεύχη 524	Τιμὴ	τεύχ.	1.40
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ	» 96	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ (συνεχίζεται)	» 4	»	»	1.40
Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ	» 8	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΒΕΛΟΣ	» 8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ	» 40	»	»	1.—
Ο ΓΚΡΕΚΟ	» 72	»	»	1.—
Ο ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	» 24	»	»	1.—
Ο ΚΑΛ	» 16	»	»	1.—
ΤΟ ΜΑΤΙ	» 9	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	» 9	»	»	1.—
Ο ΤΖΟΕ - ΝΤΙΚ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ	» 8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ	» 1	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ	» 12	»	»	2.—
ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ	» 6	»	»	1.—
Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ	βιβλία 1	»	»	4.—
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ	» 1	»	»	4.—
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	» 1	»	»	4.—
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΟΥΣ	» 1	»	»	4.—
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ	» 1	»	»	4.—
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	» 1	»	»	4.—
ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ	» 1	»	»	4.—
Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ	» 1	»	»	4.—

Σημείωσις: Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ὠρισμένα τεύχη ποῦ τοὺς λείπουν, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὴν ἀξία τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα, ἐντὸς ἐπιστολῆς, στὴν διεύθυνσίν μας, κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, ΛΕΚΚΑ 22 ΑΘΗΝΑΣ 125.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άριθ. τεύχους 16 — Δρχ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:	Συνδρομαί έξωτερικοῦ:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Εξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

ΠΡΟΣΟΧΗ

Αυτό είναι τὸ τέλος τῆς Πρώτης Περιόδου τῶν περιπετειῶν τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΖΟΡΡΟ». Ἡ Δεύτερη Περίοδος θὰ δημοσιευθῆ ὅταν θὰ ἔχουν συγκεντρωθῆ ὅλα τὰ ιστορικά στοιχεία πού χρειάζονται. Στὸ μεταξύ, σὲ τρεῖς περίπου ἑβδομάδες ἀπὸ σήμερα, ἡ Διεύθυνσις τοῦ Έκδοτικοῦ Οἴκου τοῦ «Μ. Ἡρωος», τοῦ «Μ. Ζορρό» καὶ τοῦ «Λάσσο» θὰ σᾶς προσφέρῃ μιὰ ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙ, πού θὰ σᾶς καταπλήξῃ!

Όσο νὰ κυκλοφορήσῃ ἡ ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙ, μὴν ξεχνάτε ν' ἀγοράζετε:

Κάθε Τρίτη: Τὸν «Μικρὸ Ἡρωα».

Κάθε Τετάρτη. Τὸ «ΛΑΣΣΟ».

Κάθε Σάββατο: Τὴν ΑΝΑΤΥΠΩΣΙ τοῦ «Μικροῦ Ἡρωος».

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΚΑΙ ΟΤΑΝ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ ΕΓΙΝΕ ΓΝΩΣΤΗ ΣΤΗΝ ΦΥΛΗ ΦΥΛΗ.

Η ΙΕΡΗ ΣΠΗΛΙΑ ΜΑΣ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΠΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΑΥΤΟΙ ΝΑ ΜΑΣ ΒΣΗΘΗΣΟΥΝ.

ΟΥΡΙ, ΑΡΧΙΖΩ ΝΑ ΦΟΒΑΜΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΛΗ ΜΑΣ.

ΟΧΙ! ΓΕΡΟΝΤΑ! ΜΗΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ... ΠΟΥ ΗΡΘΑΝ ΑΠ... Τ' ΑΣΤΡΑ,

ΝΑΙ ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ! ΚΑΙ ΜΑΣ ΥΠΟΧΕΘΗΚΑΝ ΜΥΡΙΑΡΧΙΑ ΠΑΝΘ ΣΤΗ ΓΗ... ΕΑΝ ΤΟ ΑΞΙΖΟΥΜΕ)

ΘΑ ΤΟ ΑΞΙΖΟΥΜΕ. ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΦΤΙΑΧΝΟΥΜΕ ΤΑ ΝΕΑ ΟΠΛΑ ΜΑΣ.

... ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΓΚΟΥΣ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΙΑΚΗ ΜΠΑΤΑΡΙΑ ΕΣΒΗΝΕ...

ΝΑΙ! ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΦΟΒΕΡΟΤΕΡΑ ΟΠΛΑ ΑΠ' ΟΤΙ ΟΝΕΙΡΕΥΕΣΘΕ... ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

ΝΑΙ, ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΡΩΝΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥΣ ΤΩΝ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥΣ